

B.J. VAN WIJK

DE BIJBELSE GESCHIEDENIS

AAN ONZE KINDEREN VERTELD

HET OUDE TESTAMENT DEEL 3

B.J. VAN WIJK

DE
BIJBELSE
GESCHIEDENIS
aan onze kinderen verteld

deel 3

DE BANIER - UTRECHT

Deze uitgave is tot stand
gekomen in samenwerking met John
Bunyan Stichting
te Barneveld

B.J. van Wijk
De Bijbelse geschiedenis aan
onze kinderen verteld, deel 3
© Uitgeverij De Banier, Utrecht - 2005
Omslagtekening en illustraties: Adri Burghout
ISBN 90 336 0564 3
NUR 224

Alle rechten voorbehouden. Niets van deze uitgave mag worden vermenigvuldigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm
of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige
andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

	Pagina
1. Bij de Schelfzee	4
2. Het manna	6
3. Massa en Meriba	8
4. Bij den berg Sinai	10
5. Druiven uit het Eskoldal	13
6. Een oproerig volk	16
7. De koperen slang	19
8. Bileam	21
9. Op de berg Nebo	24
10. Rachab en de verspieters	26
11. Jozua, een veldheer Gods	29
12. De sterke stad Jericho	32
13. God straft het kwaad	34
14. Jozua bedrogen	37
15. Gideon	39
16. Gideon's strijd	42
17. Gideon's overwinning	44
18. Simson	47
19. Simson en de leeuw	50
20. Simson's einde	53
21. Naomi en Ruth	57
22. Ruth op de akker van Boaz	60
23. Boaz trouwt met Ruth	62

1. BIJ DE SCHELFZEE

Zullen we eens naar het volk kijken, dat daar langzaam voortgaat? Voorop loopt Mozes. Een eindje voor hem uit gaat de wolkkolom, die de weg wijst. Achter Mozes komt het volk. Kijk eens, daar lopen mannen, die een kist dragen. Wat zit daarin? Dat zijn de beenderen van Jozef. Weet je nog dat Jozef geboden heeft dat zijn beenderen mee moeten, als het volk uit Egypte weggaat? De Israëlieten zijn dat niet vergeten. Verderop lopen moeders met kinderen. En weer verder naar achteren loopt het vee. Wat een groot volk en wat een lange stoet is het!

De wolkkolom wijst de weg. Hij gaat recht naar de Schelfzee. Mozes en het volk volgen gehoorzaam. Links en rechts van hen zien ze hoge bergen. Voor hen ligt de Schelfzee. En achter hen is Egypte.

Dan, opeens, is er geschreeuw achter in het leger. „De Egyptenaren komen!” wordt er geroepen. De mensen kijken angstig om. Als dat waar is...! In de verte zien ze een stofwolk naderen. O ja, dat zijn de Egyptenaren met hun paarden en wagens! Wat nu!? Wanhopig kijken de mensen naar Mozes.

Is Mozes niet bang? Nee, Mozes staat daar onbevreesd. „Wees maar niet bang,” roept hij, „de Egyptenaren die er nu aankomen, zullen ons geen kwaad doen. De Heere zal voor ons strijden.”

Hoe kan dat dan? Vóór hen is de Schelfzee en achter hen zijn die boze Egyptenaren. Maar de Heere zegt tegen Mozes: „Zeg tegen de kinderen Israëls dat zij voorttrekken.”

En dan... dan verheft de wolkkolom zich en hij gaat langzaam naar de andere kant van het volk. Nu staat de wolkkolom tussen de Israëlieten en de Egyptenaren in. Zo kunnen de Egyptenaren het volk en Mozes niet meer zien. Dan strekt Mozes zijn staf uit over de Schelfzee en meteen begint er een sterke oostenwind te waaien. Daardoor ontstaat er een pad in de zee. Aan beide zijden van het pad staat een muur van water. Dat is een groot wonder! De Israëlieten stoten elkaar aan. „Kijk eens!” roepen ze, „nu kunnen we verder! Dat heeft God gedaan. Wat is de Heere goed!” Mozes gebiedt het volk dat ze over het pad door de Schelfzee moeten gaan.

Daar gaan ze. Veilig komen ze aan de overkant. Als de laatsten de overkant bereiken hebben en omkijken, schrikken ze. Wat gebeurt daar, achter hen? Daar komen Farao en zijn knechten, óók over het pad door de zee aangestormd. Als de Israëlieten door dat pad kunnen, kunnen zij het ook!

O, hoe moet dat nu? De Israëlieten zijn zo bang! Ze kijken angstig naar Mozes. Maar Mozes is niet bang. Hij staat aan de oever van de zee en strekt zijn staf over het water uit. Wat er dan gebeurt, is verschrikkelijk. De Egyptenaren zijn midden op het pad, als ze plotseling het water van links en rechts naar beneden zien komen. De wielen van de wagens draaien vast in de modder. Wanhopig proberen de knechten van Farao terug te gaan naar de kant, maar ze zijn te laat. Het water overspoelt hen. Allemaal verdrinken ze.

Niet één ontkomt er.

Bevend zien de Israëlieten het aan. Hun adem stukt in de keel. Dan zien ze de wolkkolom en ze weten dat het de Heere is, Die hen ook nu geholpen heeft. Een juichlied breekt los onder het volk. „Zingt de Heere, want Hij is hoog verheven. Hij heeft Farao, met zijn knechten en zijn paarden, in de zee verdrongen.” Mirjam, de zus van Mozes, zingt samen met de andere vrouwen Gods lof. Wat is de Heere goed voor hen!

Het volk moet verder. Ze kunnen hier niet blijven, want ze moeten naar het beloofde land. De wolkkolom verheft zich en gaat langzaam verder. Mozes heft zijn staf op, als teken dat de grote reis begint. Langzaam gaat het bij de Schelfzee vandaan. Steeds verder trekken ze de woestijn in. De mensen zijn opgewekt. Ze praten met elkaar na over de grote wonderen die de Heere gedaan heeft. En ze vertellen elkaar wat de Heere gezegd heeft over het land, waar ze naartoe reizen. Dat land is zo mooi! Daar is melk en honing in overvloed. Daar zullen ze het goed hebben! De mensen verlangen nu al

naar dat beloofde land. Zo lopen ze voort, achter de wolkkolom aan, door de hete woestijn.

Verlang jij ook naar het beloofde Land in de hemel? Of heb je het hier wel goed naar je zin?

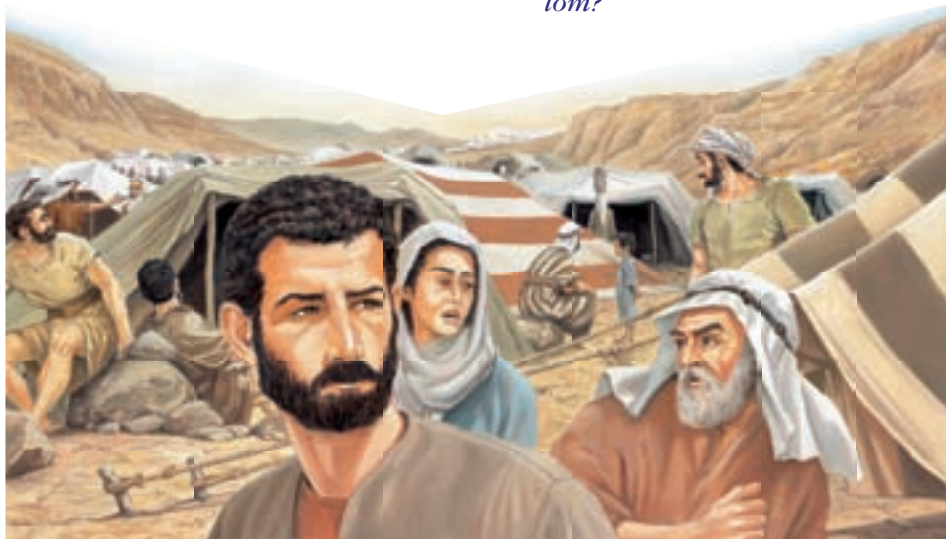
ZINGEN: Psalm 66:3

*God baande door de woeste baren,
En brede stromen ons een pad;
Daar rees Zijn lof op stem en snaren,
Nadat Hij ons beveiligd had.
Hij zal eeuw uit eeuw in regeren;
Zijn oog bewaakt het heidendom;
Hij zal d' afvalligen vernêren;
Hij keert hun trots' ontwerpen om.*

*LEZEN: Exodus 15:1-6 en
Openbaring 15*

VRAGEN:

1. Vertel het wonder van de door- tocht door de Schelfzee.
2. Waarom worden de Israëlieten gered en verdrinken de Egyptenaren?
3. Wat is het doel van de wolkkolom?

2. MARA EN ELIM

Drie dagen trekt het volk al door de woestijn. Nu zijn de mensen niet zo opgewekt meer. De zon brandt overdag op het hete zand. De kinderen worden moe en vragen om water. De schapen en koeien hebben dorst. Ook de grote mensen willen vers water, maar er is nergens water te vinden. Het water dat ze bij zich hadden, is al lang op. Telkens worden er mannen op uitgestuurd om naar water te zoeken, maar ze komen steeds terug en schudden hun hoofd. Nee, er is nergens water.

Nu zingt het volk niet meer. Nu klinken er zachte fluisterstemmen, die zeggen: „Als er geen water gevonden wordt, zullen we hier allemaal sterven van dorst. Dan wordt deze woestijn één groot graf.” De kinderen kruipen bang weg bij hun moeder. Hoe moet het nu toch?

Maar daar schittert in de verte water. De eersten buigen zich al en

drinken. Maar dan... dan spugen ze het water weer uit. Bah, dat water is bitter! Dit water kunnen ze niet drinken! Mara, noemen ze dit water. Dat betekent: bitterheid. De mensen worden boos. Ze gaan naar Mozes toe. „Mozes, heeft u ons uit Egypte gevoerd om ons hier te laten sterven van dorst? U hebt ons in deze wildernis gebracht. Zorg nu ook maar voor water!”

Mozes kijkt naar die boos flikkerende ogen van zijn volk. Wordt hij nu boos? Balt hij nu zijn vuisten, zoals eens in Egypte? Nee, Mozes kijkt het volk verdrietig aan. Wat zijn ze ondankbaar! „Ik zal de Heere om uitkomst bidden,” belooft hij zacht. Dan wordt het heel stil.

Mozes bidt tot God. Daarna loopt hij een eindje weg en pakt een stuk hout, dat de Heere hem aanwijst. Dat

gooit hij in het water. Voorzichtig gaan een paar mensen proeven. Ja, nu is het water heerlijk zoet! Nu kunnen ze het drinken!

Dan klinkt er weer een jubel door de woestijn. En allemaal hebben ze genoeg te drinken. Ook de dieren krijgen water. Er is genoeg voor iedereen.

Maar dan klinkt daar de stem van de Heere: „O volk, u juicht nu wel, maar dat deed u drie dagen geleden ook. Als u doet wat Ik zeg en niet moppert, maar in Mij gelooft, zal Ik u helpen. Ik ben de Heere, uw God.” De schare is stil. Niemand moppert meer, want de Heere heeft geholpen. God is getrouw, dat zien ze allemaal.

Verder gaat het weer. Nu komt het volk bij een plaats, waar twaalf waterfonteinen en zeventig palmboomen zijn. Die plaats heet „Elim”. Dat betekent: rust. Daar mag het volk een poosje uitrusten.

ZINGEN: Psalm 106:5

*Onz' ouders, in Egypteland
Beveiligd door Zijn sterke band,
Vergaten al Zijn gunstbewijzen;
Zij morden aan de Rode Zee,
In plaats van 's HEEREN gunst te
prijzen;
Dies dreigde hen een zwaarder wee.*

*LEZEN: Exodus 15:22-27 en
Jesaja 44:1-5*

VRAGEN:

- 1. Waarom was het zondig van het volk om boos te zijn op Mozes?*
- 2. Wat zegt Jesaja in hoofdstuk 44:27?*

3. MASSA EN MERIBA

Nu is het volk zeker wel dankbaar en gelukkig? Jawel, zolang het goed gaat wel. Maar al snel hebben ze geen water meer. En water is heel erg belangrijk in de woestijn.

De mensen worden alweer boos. Boos op Mozes en Aäron. Boos op God. Ze gaan naar Mozes toe. Wat ziet hij daar? Ze hebben stenen in hun hand. Wat willen ze? Hoor eens, hoe ze roepen en schreeuwen! „Waartoe hebt gij ons nu uit Egypte doen optrekken, opdat gij mij en mijn kinderen en mijn vee van dorst deed sterven?”

O, die woedende handen gaan omhoog om Mozes te stenigen. Mozes vlucht zeker snel weg? Nee, Mozes bidt tot God. En de Heere hoort Zijn knecht. „Kom mee,” zegt Mozes tegen dat opstandige volk. Hij staat daar in de kracht van God. Het volk luistert en volgt hem naar een rots. Mozes heft zijn hand op en slaat met zijn staf op de rots. Dan... dan splitst de rots in tweeën. Er stroomt heerlijk water uit. De mensen slaan de handen voor de mond van verbazing. Wat een wonder is dat! Snel willen ze gaan drinken, maar Mozes zegt: „Zult u dan nooit geloven dat God bij u woont? Ik zal deze plaats Massa en Meriba noemen.” Massa betekent „verzoeking”, want het volk verzocht God op deze plaats. Meriba betekent „twist”, omdat het volk met Mozes getwist heeft.

Hoe komt het toch dat de Heere het volk niet verdelgt? Hoe kan het, dat God zo'n geduld heeft met dat opstandige, altijd maar mopperende volk?

Dat komt, omdat God aan Zijn verbond gedenkt. Eenmaal zou de Verlosser uit dat volk geboren worden. Uit de stam van Juda zou de Messias geboren worden. Daarom heeft de Heere zoveel geduld met dat volk. Want de Heere doet altijd wat Hij zegt. Zijn raad zal bestaan. En in de eeuwigheid had God beloofd dat de Heere Jezus naar de aarde zou komen om Zijn volk zalig te maken en te verlossen van de zonde en de dood.

Eeuwen later is de Heere Jezus gekomen. Hij heeft onder dat volk geleefd en gesproken. Hij heeft tegen dat volk gezegd: „Ik ben het Water des Levens. Zo iemand dorst heeft, die kome tot Mij en drinke. Wie in Mij gelooft, zal eeuwig leven.” Hij was de Rots, waaruit eeuwen later water vloeide. En er vloeit nog steeds water uit. Geen gewoon water, zoals bij het volk in de woestijn, maar het water des Levens.

In de woestijn kregen de Israëlieten manna. Maar de Heere Jezus zei eeuwen later: „Ik ben het Brood des Levens.” Door Hem kunnen zondaren zalig worden. Kunnen kinderen een nieuw hartje krijgen. En daarom werd dit volk niet uitgeroeid, al had het dat wel verdiend.

Wat is de Heere goed voor het volk! Kijk, als ze gedronken hebben, gaan ze weer verder. Al maar verder gaat de reis. Door de woestijn, naar het beloofde land. De wolkkolom gaat hen voor. Die wijst de weg. Mozes en Aäron leiden het volk op deze grote tocht door de hete woestijn. Zij zijn Gods knechten. Zij mogen voor het

volk van God zorgen. Dat is een moeilijke, maar ook een mooie opdracht.

Ook als het volk aangevallen wordt door de Amalekieten, leidt de Heere de strijd. Mozes houdt zijn staf in de lucht, ondersteund door Aäron en Hur. Als hij zijn staf omhoog houdt, wint het volk Israël, maar als de staf daalt, wint Amalek. Maar de Heere helpt en Amalek wordt verslagen. Daarna bouwt Mozes een altaar: "De HEERE is mijn Banier!" En zo bewaart Hij Zijn volk in de woestijn.

Hoor je al bij dat volk van God?
Door Hem bewaard, is wel bewaard.

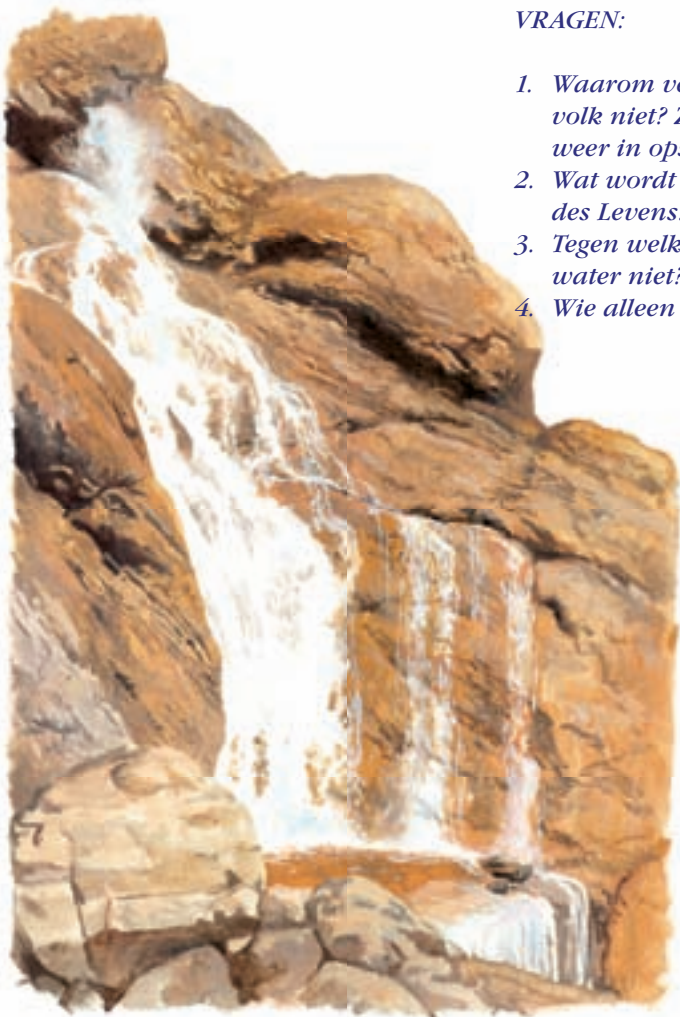
ZINGEN: Psalm 105:22

*Zij werden daag'lijks begenadigd;
Met Manna, hemels brood, verzadigd.
Gods hand bracht, in dat dorre oord,
Rivieren uit een steenrots voort.
Hij dacht om 't geen Hij aan Zijn knecht,
Aan Abraham, had toegezegd.*

*LEZEN: Exodus 17 en
Johannes 4:9-15*

VRAGEN:

1. *Waarom vernietigt de HEERE het volk niet? Ze komen toch steeds weer in opstand?*
2. *Wat wordt bedoeld met het water des Levens?*
3. *Tegen welke dorst helpt gewoon water niet?*
4. *Wie alleen kan die dorst lessen?*

4. BIJ DE BERG SINAI

Na drie maanden reizen komt het volk bij de berg Sinaï. Achter hen ligt de onmetelijke woestijn. Voor hen rijzen de bergen hemelhoog. Hier mogen de Israëlieten hun tenten opslaan.

Mozes kent deze bergen wel. Hier heeft hij de schapen gehoed van zijn schoonvader Jethro. Dat is al lang geleden. Bij deze berg brandde het braambos, dat niet verteerde. De Heere heeft hier Zelf aan Mozes beloofd dat hij het volk naar deze berg zou mogen leiden. Als Mozes hier met het volk staat, weet hij dat God getrouw is. Wat Hij belooft, doet Hij ook.

Mozes kijkt eens naar de tenten en de duizenden mensen. Ja, de Heere is getrouw, maar het volk... Het volk is ontrouw. Als God niet zoveel geduld met het volk had, waren ze hier nu niet geweest. Nu zijn ze toch bij de berg gekomen en mogen ze een feest houden. De tenten staan allemaal klaar. Om de berg heen zijn palen gezet. Niemand mag dicht bij de berg komen. Wie het toch doet, wordt gedood. De berg is heilig, omdat de Heere op de berg zal komen.

Mozes klimt de berg op, tot God. Dat mag, want de Heere Zelf roept Mozes. De Heere zegt tegen Mozes dat het volk hun kleren moeten wassen en over drie dagen klaar moeten zijn. Dan zal Hij tot het volk komen en spreken.

Als het volk hoort wat Mozes zegt, antwoorden ze: „Alles wat de HEERE zegt, zullen wij doen.”

Dan gaan ze aan de slag. Iedereen

wast zijn kleren en als de derde dag aanbreekt, is heel het volk gereed om naar de Heere te luisteren. Eerbiedig lopen ze naar de voet van de berg. Wat er dan gebeurt, vervult hun harten met vrees. Er komt een donkere wolk om de top van de berg. De berg rookt en beeft. Het bliksemt om de berg en de donder rolt angstaanjagend. O, de mensen zouden wel weg willen rennen! Maar dan horen ze het geluid van een bazuin. Iedereen staat muisstil te kijken en te luisteren naar dit grote wonder. Hoor! Daar klinkt een stem. Dat is Gods stem. Luister maar: „Ik ben de HEERE, uw God, Die u uit Egypteland, uit het diensthuis uitgeleid heb...” (ex. 20:2).

Bevend luistert het volk naar de tien geboden, die de Heere hen geeft. Dan deinzen ze achteruit en vragen: „Mozes, wilt u voortaan tot ons spreken? Laat de Heere niet tot ons spreken, zodat wij niet sterven zullen.” Maar Mozes antwoordt geruststellend: „De Heere is niet gekomen om u te verderven, maar om u te tonen Wie Hij is, zodat u niet meer zult zondigen.”

Mozes ziet de angst van het volk wel. Hij vraagt de Heere eerbiedig om raad. Dan gebiedt de Heere Mozes op de berg te komen. God zal tot Mozes spreken en dan moet Mozes Gods woorden aan het volk doorgeven. Helemaal alleen beklimt Mozes de berg. Tot in de donkere wolken gaat hij. Het volk ziet hem niet meer.

In spanning wachten ze af, wanneer Mozes terug zal komen. Maar Mozes blijft zo lang weg! De mensen worden onrustig. Ze gaan naar Aäron

toe. „Maak goden voor ons,” gebieden ze hem. „Die Mozes, die ons uit Egypte geleid heeft, komt vast niet meer terug. Hij is al zo lang weg! We weten niet wat er met hem gebeurd is.”

Aäron wordt bang van hen en zegt: „Goed, geef al uw gouden sieraden. Dan zal ik een gouden beeld maken.” Hij maakt van het goud een kalf en laat dat de mensen zien. „Hier zijn uw goden, die u uit Egypte geleid hebben,” zegt hij. Hij bouwt zelfs een

altaar voor het gouden kalf. Nu viert het volk feest. Een feest, ter ere van het gouden kalf. Ze vergeten Mozes. Ze vergeten ook de Heere.

Mozes weet niet wat er in het leger gebeurt, maar de Heere ziet het wel. „Mozes,” zegt de Heere, „ga naar beneden, naar het volk, want het volk heeft een grote zonde gedaan.”

Terwijl het volk feest viert rond het gouden kalf, daalt Mozes langzaam de berg af. In zijn handen heeft

hij twee stenen tafelen, waarop de Heere Zelf de tien geboden geschreven heeft. Vanuit de hoogte ziet Mozes het volk aan de voet van de berg. Maar wat ziet hij daar? Wat schittert daar in het zonlicht? Een gouden beeld! O, als Mozes dát ziet, wordt hij toornig! Zo toornig wordt hij, dat hij de stenen tafelen op de grond smijt. Daar liggen ze, in stukken aan zijn voeten.

Dan ziet het volk ineens Mozes daar staan. Het feestgedruis verstomt. Doodstil staart iedereen naar die vertoornde man, die daar de berg af komt. O, wat zal er nu gebeuren? Woedend gaat Mozes naar het gouden kalf en maakt het helemaal stuk. Niets blijft er van over. Zó boos heeft het volk Mozes nog nooit gezien.

Fier staat hij tegenover de bange mensen. „Wie de Heere toebehoort, moet bij mij komen,” zegt hij. Daar komen de mannen van de stam van Levi. Zij hebben niet meegedaan met het feest voor het gouden kalf. Zij krijgen een moeilijke opdracht van de Heere. Ze moeten door het leger gaan en met hun zwaard iedereen die ze tegen komen, doden. Dat is de straf op de gruwelijke zonde van het volk.

Dan bidt Mozes tot God, of Hij het volk hun zonden vergeven wil. En de Heere is genadig. Hij zegt tegen Mozes: „Iedereen die zondigt, zou Ik verdelgen. Maar u mag dit volk leiden naar het land, dat Ik hen beloofd heb. Ik zal geduld met hen hebben.”

Welke afgoden dienen wij? Of mogen jullie door Gods genade zeggen dat je de ware en enige God liefhebt?

ZINGEN: Psalm 19:4

*Des HEEREN wet nochtans
Verspreidt volmaakter glans,
Dewijl zij 't hart bekeert.
't Is Gods getuigenis,
Dat eeuwig zeker is,
En slechten wijsheid leert.
Wat Gods bevel ons zegt
Vertoont ons 't heilig recht,
En kan geen kwaad gedogen.
Zijn wil, die 't hart verbeugt,
Eist zuiverheid en deugd,
Verlicht de duist're ogen.*

*LEZEN: Exodus 19, 20:18-26, 32 en
Mattheüs 22:37-40*

VRAGEN:

- 1. Hoe kun je de wet der tien geboden samenvatten? Lees Exodus 20:1-17.*
- 2. Kunnen wij zelf precies doen wat God in de wet eist? Zie ook Romeinen 7:13-26.*
- 3. Waarom wordt de Heere Jezus Christus wel het einde van de wet genoemd?*

5. DRUIVEN UIT HET ESKOLDAL

Na twee jaar gaat het volk Israël bij de Sinaï weg. In die twee jaar heeft de Heere Zijn wetten gegeven. Ook heeft de Heere opdracht gegeven een tabernakel te bouwen. Wat is de tabernakel? Dat is het Huis van God. De Heere heeft precies aan Mozes verteld hoe de tabernakel gemaakt moet worden. De tabernakel is verdeeld in drie gedeelten: de voorhof, het heilige en het heilige der heiligen. In het heilige der heiligen staat de ark des verbonds. Daarin liggen de twee stenen tafelen met de wet der tien geboden daarop en een kruikje met manna. In de tabernakel wil de Heere wonen. De wolkkolom staat boven de tabernakel, als teken dat de Heere bij het volk wonen wil. De tabernakel wordt ook wel de „tent der samenkomst” genoemd, omdat het volk bij de tabernakel samenkomt.

Om de tabernakel staan de tenten van de Israëlieten. Keurig, stam bij stam. Elke stam heeft zijn eigen plaats rond de tabernakel. De stam van Levi neemt de priesterdienst waar. Zij offeren de Heere in Zijn huis en dragen de ark, als het volk weer verder trekt.

Zullen we eens naar dat voorttrekkende volk kijken? Voorop lopen Mozes en Aäron. Zij volgen de wolkkolom. Dan volgt de stam van Juda, daarna Issaschar en Zebulon. Dan volgt de ark. Daarachter lopen de andere stammen. Zo heeft de Heere het bevolen,

bij de berg Sinaï. Nu is Israël een net, geordend volk. Daar gaan ze. Op weg naar het beloofde land.

Als ze bij de grens van het beloofde land komen, staat het volk stil. Mozes kiest twaalf sterke mannen uit. Zij moeten gaan kijken hoe het land er uit ziet. Of het volk, dat er woont, sterk is. Of het een vruchtbaar land is. Voorzichtig gaan de mannen op pad. Ze letten heel goed op en gaan het hele

land door. Overal kijken en luisteren ze goed.

Het volk wacht in spanning op de terugkomst van de twaalf mannen. Wat duurt het lang! Als er maar niets gebeurd is! Steeds weer kijken de mensen verlangend naar die hoge bergen. Komen ze nu nóg niet terug?

Dan na lang wachten zien ze in de verte een groep naderen. „Kijk eens,” wijzen ze opgewonden, „dat lijken onze mannen wel!” Ze turen en turen. Ja hoor, daar komen de twaalf mannen aan. Wat hebben ze allemaal bij zich? Twee mannen sjouwen een lange stok, waaraan een grote druiventros hangt. Hoe komen ze daaraan? Dat zullen ze spoedig horen.

De verspieters gaan naar Mozes. Hoor, daar gaan ze vertellen. „Dat land is een heerlijk land,” zeggen ze. „Er is melk en honing in overvloed. En kijk eens, wat we hier meegebracht hebben! Deze druiventrossen komen uit dat land. Die groeien daar bij duizenden. We hebben nog meer meegebracht: vijgen en granaatappelen...”

„Is er ook gras voor het vee?” vragen de mensen. „Gras? O, zulke vette weiden hebben we zelfs in het land Gosen niet gehad,” zeggen de mannen. Het volk wordt blij. Nu willen ze wel meteen op reis! „Kom, laten we gauw gaan!” roepen ze.

„Ja, maar luister eens verder,” zeggen een paar verspieters, „het land is wel goed, maar we zullen er vast nooit komen! De mensen die daar wonen, zijn reuzen. Die zijn zó sterk! En de steden en dorpen zijn onneembaar. Zó goed hebben ze alles

gebouwd. Nee, zet het maar uit je hoofd. Bij zulke sterke mensen zijn wij maar sprinkhanen.”

De jubel van het volk verstomt. Het leek zo mooi en nu opeens... Maar kijk eens! Daar staan Kaleb en Jozua op. Zij zijn ook twee verspieters. Zij hebben het land ook gezien. „Waarom kunnen wij in dat land niet komen?” zeggen zij. „Die reuzen en die sterke steden houden ons echt niet tegen! Wie woont er bij ons in de tabernakel? Is het niet de God van onze vaderen? Hij heeft toch beloofd dat wij dat land zullen bezitten? Nou, dan zal Hij er toch voor zorgen dat wij er komen? Houd dan moed, want God is met ons! En als God met ons is, voor wie zullen wij dan bang zijn?” Mozes en Jozua knikken instemmend. Ja, Kaleb heeft gelijk. Dit is de taal van het geloof.

De andere tien verspieters worden boos. Nee, zij geloven niet dat ze ooit in het beloofde land zullen komen. Ze gaan langs de rijen tenten en hitsen het volk op tegen Mozes, Aäron, Kaleb en Jozua. „Weet je wat we moeten doen?” zeggen ze, „we jagen Mozes en Aäron weg en gaan snel terug naar Egypte. Dat is veel beter.” Het volk luistert naar die tien mannen. Ze dringen naar de tent van Mozes en Aäron en roepen dat ze naar buiten moeten komen. Met stenen in de hand wachten ze hen op. Ze zullen hen stenigen. De handen gaan omhoog. En dan... dan horen ze opeens Gods stem. De opgeheven handen zakken naar beneden. Het volk beeft van angst. God zegt dat Hij het volk zal verdelgen. Zijn geduld

is op. Ze vertrouwen Hem niet en ze willen Zijn knechten doden. Radeloos van angst vluchten de mensen naar hun tenten.

Mozes staat daar en luistert naar wat God zegt. Hoor, daar gaat hij bidden. „Ach Heere, vergeef dit volk!” smeekt hij. Weer laat de Heere zich verbidden. Hij hoort naar Mozes' smeekgebed. „Goed,” zegt God, „maar het volk zal gestraft worden. Niemand van de mannen die nu twintig jaar of ouder zijn, zal ooit in het beloofde land komen. Zij zullen allemaal in de woestijn sterven. Alleen Jozua en Kaleb, die goed van Mij gesproken hebben, zullen het land zien.”

Daar staan de andere tien verspieters. Zij vertelden kwade dingen van het land en vertrouwden niet op de Heere. Opeens vallen ze alle tien dood op de grond. Het volk weent van verdriet en berouw. Maar dat is te laat. Er is niets meer aan te doen. De Heere heeft het Zelf gezegd. En zoals Hij spreekt, zal het gebeuren.

ZINGEN: Psalm 95:6

*'k Heb aan dit volk, dat Mij vergat,
Een langen tijd verdriet gehad,
Ja veertig jaar hun boon verdragen;
En zei: "Dit vlk, dat steeds mij sart,
Heeft een verwaasd en dwalend hart;
't Schept in Mijn wegen geen behagen.*

LEZEN: Numeri 13, 14 en Hebréeën 3:7-19

VRAGEN:

- 1. Wat vergaten de tien verspieters, toen ze van dat sterke volk vertelden?*
- 2. Geef de woorden van Kaleb uit Numeri 13 (vers 30 en 31) in eigen woorden weer.*
- 3. Tegen welk gebod zondigden de mensen, toen ze Mozes wilden verdrijven?*

6. EEN OPROERIG VOLK

Het volk heeft nu zeker wel geleerd om gehoorzaam te zijn? Elk graf dat zij moeten graven in die onmetelijke woestijn, zegt hun immers dat het hun eigen schuld is, dat ze hier sterven? Dat zou wel zo moeten zijn, maar het is niet zo.

Kijk maar eens, voor de tent van Mozes. Wat een boze mannen staan daar! Wat een opstandige woorden klinken er! Daar staan twee honderd en vijftig mannen dreigend voor Mozes. Wie zijn dat? De aanvoerder van deze opstandelingen is Korach, uit de stam van Levi. Hij wil de plaats van Aäron innemen. Samen met Dathan en Abiram denkt hij dat hij het volk beter kan leiden dan Mozes. Ze zijn in opstand tegen Mozes en Aäron. Ze zijn eigenlijk in opstand tegen God. „Wat willen jullie van ons?” roepen ze tegen Mozes en Aäron. „Wie heeft jullie over ons gesteld? Jullie zijn bedriegers en verleiders! Wacht maar, dan zullen wij zelf wel een leider kiezen!”

Weet je wanneer deze taal ook geklonken heeft? In het paradijs. Daar stookte de satan Eva op om zelf baas te willen zijn. Zie je dat er niets veranderd is? Ook nu nog niet.

Wordt Mozes nu niet boos? Nee, want Mozes weet dat de Heere hem helpen zal. „Kom morgen maar terug,” zegt hij, „dan zal de Heere zeggen Wie ons over jullie aangesteld heeft, wij of Hij Zelf.”

De volgende morgen stroomt het volk samen bij de tent der samenkomst. Waar zijn Korach, Dathan en Abiram? Zij zijn er niet! Mozes laat

hen halen, maar de mannen willen niet komen. Dan gaat Mozes, met de oudsten van het volk, naar de tenten van Korach, Dathan en Abiram. Daar ziet hij ze staan. Bij hen zijn twee honderd en vijftig mannen, die wierook offeren. Dat mag helemaal niet! Alleen de priesters mogen offeren! „Wat verbeeldt Mozes zich wel?” vragen de mannen spottend. „Hij belooft ons een land, vloeiend van melk en honing. En ondertussen laat hij ons maar dwalen in deze woestijn. Laat een ander leider worden, dan kunnen we doen wat we zelf willen.” Mozes schrikt van deze goddeloze woorden. „Heere,” bidt hij, „wilt U tonen dat U ons leidt? Wilt U Uw almacht tonen?”

Dan zegt de Heere tegen Mozes en Aäron: „Gaan jullie maar een stukje

achteruit, dan zal Ik dit hele volk vernietigen.” Meteen valt Mozes op zijn knieën. „Heere, doe dat toch niet,” smeekt hij. „U hebt toch beloofd dat dit volk in het beloofde land zal komen?” De Heere antwoordt: „Laat iedereen weggaan bij de tenten van Korach, Dathan en Abiram. Dan zal Ik tonen dat Ik jullie Zelf aangesteld heb tot leiders van dit volk.”

Mozes gebiedt iedereen bij de tenten van de drie mannen met hun gezinnen weg te gaan. „De Heere zal nu laten zien dat Hij ons aangesteld heeft,” zegt hij tegen Korach, Dathan en Abiram. „En de Heere zal jullie, met alles wat je hebt, levend ter helle laten dalen. Dan zal iedereen weten dat jullie de Heere getergd hebben.”

Als Mozes zwijgt, gebeurt er iets verschrikkelijks. De grond onder de tenten van de drie mannen splitst in tweeën. Met alles wat zij hebben, verdwijnen die mannen met hun gezin-

nen in de gapende afgrond. De mensen die het zien gebeuren, houden hun handen voor de oren, om het geschreeuw niet te horen. Zó erg is het!

Alles wat van Korach, Dathan en Abiram was, is verdwenen. Alles? Nee, toch niet. De kinderen van Korach wilden niet meedoen met hun vader. Zij hadden er verdriet over, dat hun vader zo opstandig was. Daarom mogen zij blijven leven.

Daar staan die tweehonderd vijftig mannen, die wierook offerden. Zij hebben alles gezien. Dan komt er opeens vuur uit de hemel. Dat verteert die mannen. Zo laat de Heere zien dat Hij niet met Zich laat spotten.

De mensen beven, als ze dit alles zien. Vol ontzag en stil gaat iedereen naar zijn tent. Nú beseffen ze toch zeker wel dat de Heere Mozes en Aäron tot leiders gekozen heeft? Ach, kijk de volgende morgen eens! Daar staan ze weer voor de tent der samenkomst. Alweer is er opstand. Leren ze het dan nooit af? „Mozes, je hebt des HEEREN volk gedood!” roepen ze boos. Het volk van de Heere? Durven ze Korach, Dathan en Abiram Gods volk te noemen? De mensen vinden dat Aäron niet de enige is, die offeren mag. Dat mag toch iedereen doen? O, de Heere wordt zó boos op dat volk! „Mozes, ga met Aäron uit dit volk weg, dan zal ik ze in één ogenblik verteren!” zegt God. En voordat Mozes kan bidden voor het volk, vallen zomaar overal mensen dood neer. „Aäron!” roept Mozes, „pak een wierookvat en ga offeren, voordat heel het volk sterft! Doe verzoening voor hen!” Aäron doet het meteen. Dan loopt hij met het wierookvat tussen de mensen door. Als hij terugkomt

bij Mozes, vallen er geen mensen meer neer. Weer is de Heere genadig geweest.

Heel veel mensen zijn die dag gestorven. Wel veertienduizend en zevenhonderd. Dat was hun eigen schuld, vind je niet? Hadden ze maar naar God geluisterd! Laten wij hen maar niet veroordelen. Als wij niet naar God luisteren, zijn we net zo ongehoorzaam als die mensen. Dan verdienen wij ook de dood. Daarom is het nodig dat de Heere Jezus – net als Aäron toen – verzoening doet over onze zonden. Vraag maar veel om een hart, dat Hem mag kennen en gehoorzamen.

ZINGEN: Psalm 35:1

*Twist met mijn twisters, Hemelheer;
Ga mijn bestrijd'ren toch te keer;
Wil spies, rondas en schild gebruiken,
Om hun gevreesd geweld te fnuiken;
Belet hun d' optocht, treed vooruit;
Zo worden z' in hun loop gestuit.
Vertroost mijn ziel in haar geweën,
En zeg haar: 'k ben uw heil alleen.*

*LEZEN: Numeri 16 en
Hebreeën 4:14-16; 5:1-6*

VRAGEN:

- 1. Waarom was de opstand van Korach, Dathan en Abiram eigenlijk opstand tegen de Heere?*
- 2. Waarom heeft de Heere het hele volk niet uitgeroeid?*
- 3. Wat is de taak van de hogepriester Aäron?*
- 4. Wat is de taak van de Hogepriester Jezus Christus? Lees ook Hebr. 2:15-18 en Hebr. 5:1-6.*

7. DE KOPEREN SLANG

Mozes en Aäron hebben verdriet. Hun zus Mirjam is gestorven. Midden in de hete woestijn hebben ze een graf gemaakt. In dat graf hebben ze het lichaam van Mirjam gelegd. Stil gaan ze weer terug naar hun tent.

Niet lang daarna is er weer verdriet in Mozes' tent. Nu is Aäron gestorven. Zijn zoon, Eleazar, wordt hogepriester in zijn plaats. Aäron mag het beloofde land Kanaän niet in, maar hij mag wel naar het hemelse Kanaän. En dat is een veel beter land, dan het aardse Kanaän. Want in het hemelse Kanaän is geen zonde meer. Daar mag Aäron voor eeuwig bij de Heere zijn.

Op een dag is het volk weer ontevreden. Het volk staat bij Mozes' tent. „We hebben de grenzen van het beloofde land gezien,” mopperen ze, „en nu moeten we toch de woestijn weer in. En elke dag moeten we dat manna eten. We worden het zat. We walgen van dat lichte brood!” Ontroerd luistert Mozes naar hen. Durven ze zelfs het brood, dat ze iedere dag van de Heere krijgen, te verachten? Mozes zwijgt verdrietig.

Dreigend komen ze wat dichterbij hem toe. Maar dan opeens... Kijk eens, daar valt iemand op de grond! Hoe kan dat? O, hij is gebeten door een slang! Dáár verderop is nog iemand gebeten. Er zijn opeens duizenden slangen, die tussen de mensen door kruipen. Iedereen die gebeten wordt, moet sterven! De mensen schreeuwen van angst en pijn. Moeders nemen hun kinderen bij de hand en vluchten naar hun tent. Maar

ook daar zijn slangen. Ook daar worden ze gebeten en moeten ze sterven. O, er is niets tegen te doen!

„Mozes! Mozes!” roepen ze, „Mozes, we hebben gezondigd! Bid tot de Heere! Laat die slangen weggaan!” Wat zal Mozes doen? Misschien zegt hij wel: „Het is jullie eigen schuld. Nu moet je maar voelen, met al je gemopper!” Maar nee, Mozes kan dat niet. Hij bidt tot de Heere: „Heere, vergeef ook deze keer!”

De Heere hoort Mozes' gebed. Mozes moet van koper een slang maken en die op een hoge stang zetten, zodat iedereen die slang kan zien. Als iemand die gebeten is naar de koperen slang kijkt, zal hij genezen. Kijk, daar snelt een moeder met haar gebeten kindje naar de slang. „Kijk eens naar die slang,” zegt ze tegen haar kind. Als het kind de slang ziet, wordt het beter. Wat een wonder! Weer heeft de duivel het verloren. Hij probeert steeds het volk op te hitsen tegen de Heere. Hij hoopt dat de Heere het volk zal verdelgen, zodat de beloofde Messias niet geboren kan worden. Maar God houdt Zijn woord. Wat Hij beloofd heeft, zal Hij doen. Daarom kán het volk niet uitgeroeid worden.

De Messias is ook gekomen! Dat wist het volk in de woestijn niet, maar wij weten het wel. En zoals die koperen slang in de woestijn op een stang vastgemaakt werd, zo werd de Heere Jezus aan het kruis vastgespijkerd. En zoals de Israëlieten beter werden van de slangenbeten, als ze naar de slang keken, zo worden ook nu nog mensen

genezen van hun zonden, als ze door het geloof op de Heere Jezus mogen zien. De slang in de woestijn bracht genezing van lichamelijke wonden, maar de Heere Jezus brengt genezing van de zonden. Vraag maar aan de Heere of je ook door het geloof op Hem mag zien en door Hem genezen mag worden van je geestelijke ziekte, de zonden.

ZINGEN: Psalm 6:2

*Vergeef mij al mijn zon - den,
Die Uwe hoogheid schonden;
Ik ben verzwakt, o HEER!
Genees mij, red mijn leven;
Gij ziet mijn beend'ren beven;
Zo slaat Uw hand mij neer.*

*LEZEN: Numeri 20:1-13; 22-29 en
21:1-9 en Johannes 3:12-18*

VRAGEN:

- 1. Op Wie wijst de koperen slang?*
- 2. Hoe werd de Heere Jezus verhoogd?*
- 3. Wat kunnen wij leren van de geschiedenis van de koperen slang? Zie 1 Kor. 10:9-11.*

8. BILEAM

Het volk Israël is al bijna veertig jaar in de woestijn. Het moment dat ze het land Kanaän zullen binnengaan, komt steeds dichterbij. Twee koningen zijn al verslagen door het volk. Dat hebben ze niet zelf gedaan. De Heere helpt hen, anders kunnen ze niet strijden. Maar de Heere geeft hen de overwinning.

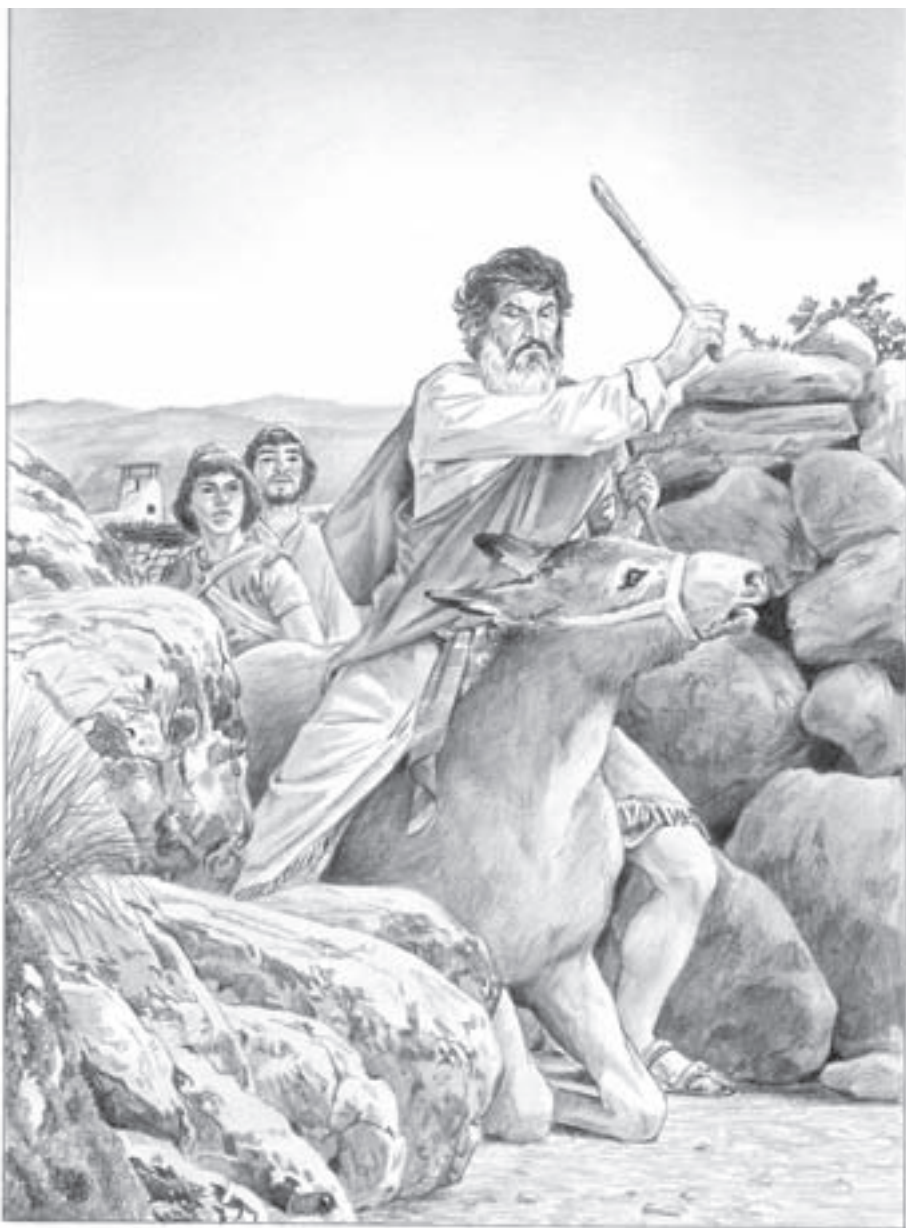
Nu heeft het volk de tenten opgeslagen in de vlakke velden van Moab, vlak bij de Jordaan. Balak, de koning van Moab, hoort dat. Hij wordt bang, want hij heeft gehoord hoe de Israëlieten gestreden hebben tegen de andere volken. Hij weet ook van al de plagen in Egypte. Hij voelt dat het volk Israël een bijzonder volk is. Hij voelt ook dat de God van Israël een bijzondere God is. Balak is bang. Bang voor God en bang voor het volk van God.

Daarom laat hij Bileam roepen. Bileam is een man die zichzelf een profeet van God noemt. Maar hij verleidt het volk en vreest de Heere niet oprecht. Tot tweemaal toe komen de boodschappers van Balak naar Bileam. Maar hij weigert mee te gaan, omdat de Heere zegt dat hij niet mag gaan. Balak belooft hem zelfs goud en zilver. Bileam durft de Heere niet ongehoorzaam te zijn, maar in zijn hart wil hij wel graag dat goud en zilver hebben. Als de knechten van Balak voor de derde keer komen, zegt de Heere tegen Bileam: „Ga maar met ze mee. Maar u mag alleen zeggen, wat Ik u gebieden zal.”

Bileam gaat met de mannen mee. Hij zit op zijn ezelin en denkt onder-tussen al aan al het goud en zilver dat

hij krijgen zal. Dan gebeurt er iets vreemds. De ezelin van Bileam loopt opeens van de weg af, het veld in. „Wat is dat nou?” zegt Bileam kwaad. Dat heeft ze nog nooit gedaan. Hij slaat de ezelin en dwingt haar terug te gaan naar de weg. Even later loopt de weg tussen twee muren door. Plotseling stopt de ezelin weer en drukt zich helemaal tegen de wand aan. Daardoor komt Bileams voet klem te zitten. Hij wordt woedend. Weer slaat hij de ezelin. „Wil je wel eens verder gaan, koppig beest?” roept hij boos. De ezelin loopt weer een stukje verder, maar gaat dan opeens liggen. Nu wordt het Bileam te erg. Hij grijpt een stok en slaat de ezelin daarmee. Dan gebeurt er iets, wat Bileam nog nooit meegemaakt heeft! De ezelin gaat spreken! Bileam beseft niet dat het de Heere is, Die de ezelin laat praten. „Wat heb ik gedaan, dat u mij drie keer geslagen hebt?” vraagt de ezelin. Bileam is niet eens verbaasd dat de ezelin praat. „Je hebt mij bespottelijk gemaakt,” antwoordt hij boos. „Als ik een zwaard had, zou ik je doden.”

„Ben ik ooit onwillig geweest, al die tijd dat u mijn baas al bent?” vraagt de ezelin. „Nee,” antwoordt Bileam eerlijk. En dan... dan ziet Bileam ineens waaróm de ezelin tot driemaal toe niet verder wilde lopen! De Engel des Heeren staat midden op de weg, vlak voor hem. In Zijn hand heeft hij een zwaard. De ezelin zag, wat Bileam niet zag. Dáárom was ze dus gestopt! „Waarom hebt u de ezelin tot driemaal toe geslagen?” vraagt de Engel. „Als u doorgelopen was, zou Ik

u gedood hebben. Maar uw ezelin zou Ik gespaard hebben,” zegt de Engel.

Bileam is heel erg geschrokken. Hij wil snel terug naar huis. „Nee,” zegt de Engel. „Ga nu maar verder. Maar denk erom, dat u alleen spreekt, wat de Heere tot u zeggen zal!”

Bileam komt bij Balak. Maar hij is niet meer zo blij als eerst. Hij moet het volk Israël vloeken van Balak, maar hij kan niet anders dan het volk zegenen. Hoor maar: „Wat zal ik vloeken, die God niet vloekt? En wat zal ik schelden, waar de Heere niet

scheldt? Wie zal het stof van Jakob tellen en het getal, ja het vierde deel van Israël?" Tot driemaal toe moet Bileam van Balak het volk vloeken en tot driemaal toe zegt hij het. Hij voegt er nog aan toe: „Mijn ziel sterve de dood van de oprechten en mijn uiterste zij gelijk het zijne." Dat betekent dat Bileam niet wilde leven zoals het volk van God, maar wel wil sterven zoals het volk van God. Maar de Heere vraagt niet alleen ons hart op ons sterfbed, maar Hij vraagt ons hele leven.

Balak wordt woedend. Dit was de bedoeling niet. Die Bileam zegt dat volk. Hij spreekt zelfs van een Koning, een Verlosser, Die uit dat volk geboren zal worden. Dat mag niet gebeuren! Dat wil Balak niet! Maar Balak kan Gods wil niet tegenstaan.

Nijdig stuurt hij Bileam weg. „Maak dat u wekomt!" roept hij. „En dat goud en zilver krijgt u ook niet!" Daar gaat Bileam. Hij is vernederd en beschaamd. Dan krijgt hij opeens een duivels plan. Snel gaat hij nog één keer naar Balak toe. „Weet u wat u moet doen, koning?" zegt hij geheimzinnig, „u moet uw zonen met de dochters van de Israëlieten laten trouwen. Dan worden de volken vermengd. Dan zullen zij uw goden gaan dienen en de Heere, hun God, vergeten."

Dat is een heel gemene, duivelse raad. Balak luistert er naar. Zo gebeurt het, dat de Moabietische jongens met de Israëlitische meisjes omgaan. En de Heere had gezegd dat zij zich niet mochten vermengen met andere volken.

De Heere ziet hoe het volk Israël zich gaat buigen voor de afgoden van Balak. Dan straft de Heere hen met een zware pestilentie. Door deze

ziekte sterven vier en twintig duizend mannen. Dat is Gods gericht. Pinehas, een zoon van de hogepriester Eleazar, doodt een Israëlitische man en een Moabietische vrouw, die samen zondigen. Daardoor houdt de pestilentie op. Dan gaat Israël strijden tegen de Moabieten en de Midianieten. Die twee volken worden verslagen.

Ook Bileam wordt in deze strijd gedood. Zo moet hij voor God verschijnen, door zijn eigen duivelse plan. De Heere is wel genadig, maar ook rechtvaardig. Bileam zal zijn straf niet ontgaan. Toch heeft deze heiden- se en goddeloze Bileam geprofeteerd over de komst van de Verlosser. In Hem alleen is redding en behoud te vinden.

ZINGEN: Psalm 74:18

*Geef 't wild gediert', dat niets in 't
woên ontziet,
De ziele van Uw tortelduif niet over;
Laat, grote God, om een gebaten rover
Uw kwijnend volk niet eeuwig in 't
verdriet.*

*LEZEN: Numeri 23:1-25 en Lukas
1:67-80*

VRAGEN:

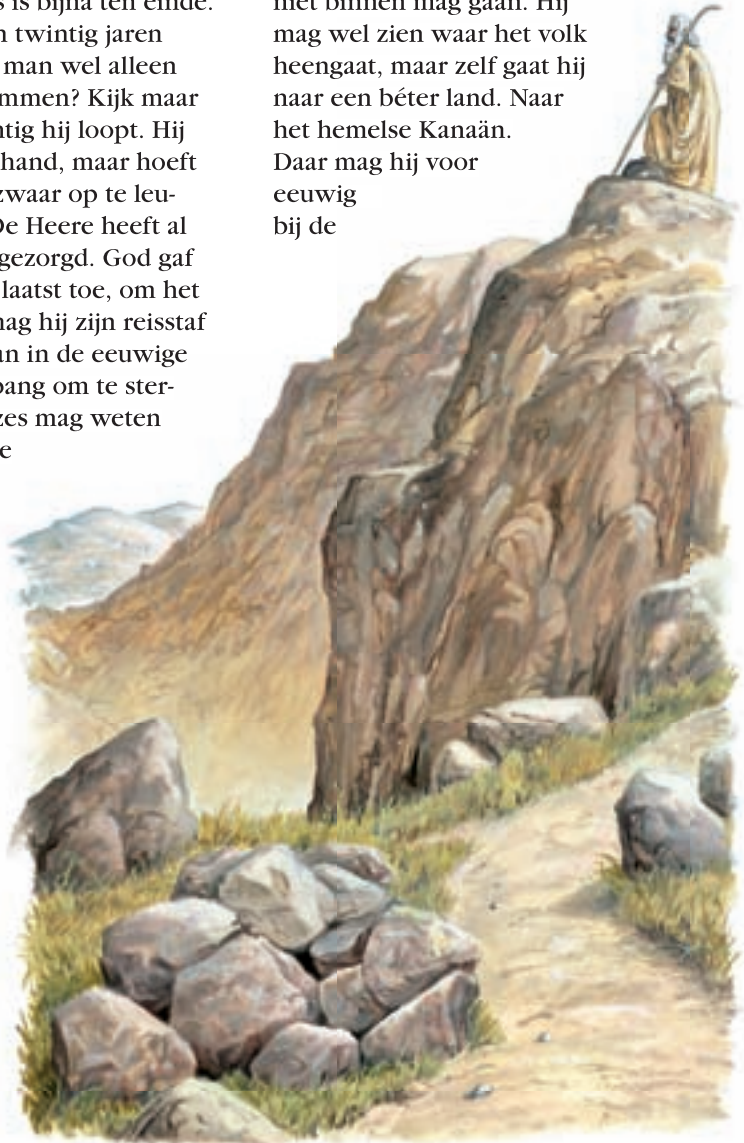
- 1. Hoe kwam het dat de ezelin de Engel wel zag, terwijl Bileam de Engel niet zag?*
- 2. Waardoor kón Bileam het volk Israël niet vervloeken?*
- 3. Wat kan je van deze geschiedenissen leren?*
- 4. Vergelijk Num. 24:17 met Lukas 1:78.*

9. OP DE BERG NEBO

Zie je daar die oude man lopen?
Helemaal alleen gaat hij een hoge
berg, de berg Nebo, op. Wie is dat?
Dat is Mozes. Wat gaat hij daar doen,
zo alleen? Mozes gaat op het bevel
van God die berg op, om daar te ster-
ven! Zijn aardse reis is bijna ten einde.
Hij is nu honderd en twintig jaren
oud. Kan zo'n oude man wel alleen
die hoge berg beklimmen? Kijk maar
eens, hoe veerkrachtig hij loopt. Hij
heeft zijn staf in de hand, maar hoeft
daar helemaal niet zwaar op te leu-
nen. Hoe kan dat? De Heere heeft al
die jaren voor hem gezorgd. God gaf
hem kracht, tot het laatst toe, om het
volk te leiden. Nu mag hij zijn reisstaf
neerleggen en ingaan in de eeuwige
rust. Is Mozes niet bang om te ster-
ven? Nee, want Mozes mag weten
dat alleen uit genade
God zijn Vader is.

Het volk,
dat hij veertig
jaar door de
woestijn geleid
heeft, staat
op het punt
om het land
Kanaän binnen
te gaan. Jozua,
die één van
de twaalf ver-
spieders was,
is hun nieuwe
leider gewor-
den. Mozes mag
zelf het land
Kanaän niet
binnen gaan,
omdat hij op de
rots geslagen

had, in plaats van er tegen te spreken,
weet je nog? De Heere neemt hem nu
mee op de berg Nebo. Daar heeft hij
een prachtig uitzicht over het land
Kanaän. Mozes vindt het niet erg,
dat hij het aardse Kanaän
niet binnen mag gaan. Hij
mag wel zien waar het volk
heengaat, maar zelf gaat hij
naar een bétér land. Naar
het hemelse Kanaän.
Daar mag hij voor
eeuwig
bij de

Heere zijn. Daar zal hij geen verdriet meer hebben, want in de hemel is geen verdriet en rouw. Daar is eeuwige blijdschap.

Het volk heeft wel verdriet, omdat Mozes gestorven is. Dertig dagen rouwen ze om hem. Jozua is hun nieuwe leider. Hij zal hen het land Kanaän binnen leiden. Het volk weet dat de Heere Zelf Jozua heeft aangewezen als hun leidsman. Daarom luisteren ze gewillig naar hem.

Nu moet je eens goed luisteren. Elke geschiedenis uit de Bijbel heeft een diepere betekenis. Dat is wel een beetje moeilijk, maar toch moet je het proberen te begrijpen. Mozes leidde het volk Israël uit Egypte, door de woestijn, tot aan het land Kanaän. De Heere heeft aan Mozes de wet gegeven. En nu zien we in het leven van Mozes afgebeeld hoe de wet werkt in het leven van Gods kinderen. De wet leidt uit het Egypte der zonde, uit de wereld. Maar de wet kan niemand *in* het hemelse Kanaän brengen. Waarom niet? zul je vragen. Wel, omdat de wet van de mens volkomen gehoorzaamheid eist. En niemand kan de wet volkomen gehoorzamen. Dat kon in het Paradijs wel, maar na de zondeval kan dat niet meer. Toch eist God dat de wet volkomen gehouden moet worden. Elke zonde die we doen, maakt de schuld aan het volbrengen van de wet groter. Daarom is er iemand nodig, Die de wet wel volkomen kan houden. En dat is de Heere Jezus. Hij is naar de wereld gekomen om de wet volkomen te houden, waardoor Hij de schuld, die op Zijn uitverkorenen ligt, betaald heeft. Daardoor kan een zondaar zalig worden.

In Jozua wordt het beeld van de

Heere Jezus getekend. Hij mag het volk in het land Kanaän brengen. Jozua gaat het land Kanaän binnen. En wie gaat er met hem mee? Dat is Kaleb. Kaleb was de andere verspieder die goed van het land en van de Heere sprak, weet je nog? Jozua betekent: De Heere is heil. Het is eigenlijk dezelfde naam als Jezus. Dat betekent Zaligmaker. En Kaleb betekent hond. Een hond was in Israël een veracht dier. Begrijp je het beeld? De Heere Jezus ging op Hemelvaartsdag het hemelse Kanaän binnen. En met Hem mogen verachte zondaren ook het hemelse Kanaän binnengaan, omdat Hij hun schuld betaald heeft. Daarom kun je nog zalig worden. Vraag daar maar veel om. De Heere wil dat zegenen.

ZINGEN: Psalm 89:7

*Hoe zalig is het volk, dat naar Uw klanken hoort!
Zij wand'len, HEER, in 't licht van 't Godd'lijk aanschijn voort;
Zij zullen in Uw Naam zich al den dag verblijden;
Uw goedheid straalt hun toe; Uw macht schraagt hen in 't lijden;
Uw onbezweken trouw zal nooit hun val gedogen,
Maar Uw gerechtigheid hen naar Uw woord verboden.*

LEZEN: Deuteronomium 33:27-29 en 34 en Galaten 3:10-14

VRAGEN:

- 1. Waarom was Mozes niet bang om te sterven?*
- 2. Van wie zijn Mozes, Jozua en Kaleb voorbeelden?*
- 3. Lees de tekst uit Hebr. 11:16. Pas deze tekst op Mozes toe.*

10. RACHAB EN DE VERSPIEDERS

Daar staat het volk nu voor de Jordaan. Aan de overkant is het beloofde land. Maar kijk eens, daar in de verte...! Daar rijzen de muren van een sterke stad hoog op. Daar wonen vast heel sterke mensen! O, zou het allemaal wel goed gaan, als ze tegen die mensen moeten strijden?

Jozua is vol moed. De Heere heeft hem Zelf beloofd dat Hij het volk helpen zal. Dan hoeft je toch niet bang te zijn? Jozua is ook wijs. Hij stuurt twee mannen naar het beloofde land om het te verspieden. „Ga eens kijken wat voor mensen er wonen en hoe sterk die stad daar in de verte is,” zegt hij. De mannen gaan op pad. Ze verspieden het land en op een avond komen ze ook in de stad. Jericho heet die stad. Om de stad zijn heel sterke muren gemaakt. Zó dik zijn die muren, dat er zelfs huizen op gebouwd zijn. De twee mannen gaan naar een huis op de muur. Daar vragen ze of ze er mogen overnachten. De vrouw, die in het huisje woont, is een zondige vrouw. Ze heet Rachab. Ze laat de twee mannen binnen en geeft ze eten.

Daarna praten ze met elkaar. „Hier in de stad is al veel verteld van uw volk”, zegt Rachab. „We hebben gehoord hoe uw God een pad door de Schelfzee maakte om het volk uit Egypte te leiden. We hebben ook gehoord wat er gebeurd is met de koningen Sihon en Og. Al die wonderlijke gebeurtenissen in de woestijn hebben we gehoord. En nu zijn we bang. Bang voor uw volk en bang voor uw God. We weten dat uw God u ons land zal geven. Maar wilt u mij

beloven dat u mij en mijn familie zult sparen, als u komt om te strijden?” De mannen beloven het.

Dan opeens, is er rumoer op de stadsmuur. Rachab kijkt naar buiten. Daar ziet ze soldaten aankomen! O, die zoeken vast die twee mannen. „Vlug”, zegt ze gejaagd, „klim op het dak van mijn huis. Daar liggen vlasstoppelen. Kruip daar onder! De soldaten komen vast om jullie te zoeken!” Zo snel ze kunnen verstoppen de mannen zich op het dak.

Beneden wordt er op de deur gebonsd. „Rachab, doe eens open!” roepen de soldaten. Rachab opent de deur. „Wat is er aan de hand?” vraagt ze. „Er zijn twee mannen van de Israëlieten in de stad gezien. Die komen vast om de stad te verspieden. Iemand heeft gezien dat ze naar jouw huis gingen. Waar zijn ze? We moeten ze gevangen nemen!”

Met een bevend hart, maar dapper staat Rachab daar. „O, die mannen zijn inderdaad hier geweest”, zegt ze. „Maar ik wist niet dat het Israëlieten waren. Toen het donker werd en de stadspoort gesloten zou worden, zijn ze weggegaan. Als jullie snel zijn, kun je ze misschien nog achterhalen!”

De soldaten gaan er snel vandoor. Ze zoeken de hele omgeving buiten de stad af, maar ze vinden die twee mannen niet. Teleurgesteld komen ze uren later weer in de stad. „Die Israëlieten zijn ontsnapt”, zeggen ze tegen de koning.

Maar Rachab weet wel beter. Als de soldaten ver genoeg weg zijn, sluipt ze naar het dak van haar huis

en waarschuwt de twee mannen. „Kom mee”, fluistert ze. Ze gaan naar binnen en daar wijst Rachab op een raam. „Dit raam is aan de buitenzijde van de muur. Ik zal een lang, rood touw naar beneden laten, dan kunnen jullie daarlangs naar beneden gaan en ontsnappen. Ga maar gauw naar het gebergte, want de soldaten zijn de andere kant op gegaan.”

Voordat de mannen naar beneden gaan, zeggen ze tegen Rachab: „Als wij komen om de stad in te nemen, hang dan dit touw uit het raam. Dan zal dit huis en iedereen die in dit huis is, gespaard blijven. Dat beloven we.”

Snel laten ze zich in het donker langs het touw naar beneden glijden. Al snel zijn de twee in het duister van de nacht verdwenen. Veilig komen ze bij Jozua terug en vertellen alles wat ze gezien en beleefd hebben.

Dan besluit Jozua dat het volk de Jordaan zal overtrekken en het land Kanaän zal innemen. Maar Jozua gaat niet alleen. Hij vraagt of de Heere met het volk wil meegaan. Jozua beseft dat hij zonder Gods hulp nooit zal overwinnen.

En de Heere belooft het. Hij blijft de Getrouwe en Hij gedenkt aan Zijn verbond. Daarom zal Hij Jozua helpen en zo Zijn beloften vervullen.

ZINGEN: Psalm 111:6

*Zijn naam is heilig en geducht;
De vijand heeft op Zijn gerucht;
Maar 's HEEREN vrees zal altoos
wezen
't Begin der wijsheid; wien Gods hand
Die doet betrachten, heeft verstand;
Zijn naam blijft eeuwiglijk gepre-
zen.*

LEZEN: Jozua 2 en Jakobus 2:17-26

VRAGEN:

- 1. Vertel de geschiedenis van de verspieders in eigen woorden na.*
- 2. Waaraan kun je zien dat Rachab geloofde in de macht van de God van Israël?*
- 3. Wat betekent de tekst uit Hebr. 11:31? Vertel in eigen woorden.*
- 4. Was het verkeerd van Rachab om de soldaten voor te liegen?*

11. JOZUA, EEN VELDHEER GODS

Daar gaat Jozua, die dappere veldheer, voor het leger uit. Hij gaat de strijd tegemoet. Jozua zal Israël het beloofde land binnenleiden. De Heere heeft hem beloofd dat Hij hem helpen zou. Daarom durft Jozua de strijd te beginnen.

Jozua staat met het volk voor de Jordaan. Zij zullen door de Jordaan moeten om het land Kanaän binnen te komen. Alleen de stammen van Ruben, Gad en de halve stam van Manasse gaan niet mee de Jordaan over. Zij krijgen een erfdeel aan deze kant van de Jordaan. De mannen van die stammen gaan wel mee om te helpen in de strijd.

Daar staat het volk. Hoe moeten zij aan de overkant komen? Een brug is er niet. Boten zijn er ook niet. Vertwijfeld kijken de mensen naar Jozua. Weet hij een oplossing?

Jozua geeft bevel om de tenten op te breken. De mensen zijn bedrukt. Hoe moet het nu? Wil Jozua met al die vrouwen, kinderen, al die schapen en runderen de rivier overtrekken? Dat kan toch niet?

Maar Jozua is vol moed. Hij gelooft dat de Heere helpen zal. De God, Die een pad baande door de Schelfzee, is in al die jaren Dezelfde gebleven. Hij kan en zál helpen, dat gelooft Jozua vast. Daarom laat hij de moed niet zakken. Op bevel van Jozua nemen de priesters de ark op. Dan lopen ze rustig de Jordaan tegemoet. Nauwelijks hebben de voeten van de voorste priesters het water geraakt, of... daar wijkt het water.

Het stroomt weg! De Jordaan wordt helemaal droog op de plaats, waar de Israëlieten er door zullen gaan. Aan de ene kant staat het water als een muur naast het pad en aan de andere zijde is het water verdwenen.

In de bedding van de rivier staan de priesters met de ark. Eerbiedig loopt het volk langs de priesters en iedereen komt veilig aan de overkant. Dan zegt de Heere tegen Jozua: „Neem nu uit elke stam een man. Die moet naar het midden van de Jordaan gaan, waar de priesters nog met de ark staan. Daar moet iedere man een steen nemen en die naar de kant meenemen.” Eerbiedig luistert Jozua naar wat de Heere zegt. Dan laat hij twaalf mannen weer over het pad naar de priesters gaan om twaalf stenen te halen. Als de mannen terugkomen, gaat Jozua naar het midden van de Jordaan. Daar maakt hij van twaalf stenen een gedenkteken op de plaats waar de priesters gestaan hebben.

Als alles gedaan is, wat de Heere bevolen heeft, gaan de priesters met de ark door de Jordaan. Zodra de laatste priester zijn voeten uit het water heeft, gaat het water weer stromen.

En Jozua? Hij kijkt het volk nu zeker wel triomfantelijk aan? Zie je wel, wat Mozes kon, kan ik ook! Nee hoor, Jozua geeft de Heere de eer.

De Heere wil door dit wonder aan het volk laten zien, dat de leiding over het volk nu van Mozes overgegaan is op Jozua.

Op de oever van de Jordaan richten Jozua en de mannen ook een gedenkteken op. Als er later iemand

langs die plaats komt en vraagt waarom die twaalf stenen daar staan, zullen de mensen antwoorden: „Omdat God Zijn volk Israël op deze plaats door de Jordaan geleid heeft. Hij liet het water wijken, zodat zij over een droog pad van de overzijde naar deze kant konden komen.”

Deze doortocht van het volk is voor Gods volk een troostrijke geschiedenis. Als we sterven, moeten we door de doodsjordaan. Dat is een verschrikking voor iedereen. Maar als je een nieuw hart hebt, mag je weten dat je geborgen bent in Christus. Dan staat Hij, als een Ark in de Jordaan. En dan zal Hij ervoor zorgen, dat je veilig aan de overkant, in het hemelse Kanaän mag komen. Zo kun je zien dat Jozua een beeld is van Christus.

ZINGEN: Psalm 118:10

*Dit is, dit is de poort des HEEREN;
Daar zal 't rechtvaardig volk door treên
Om bidden God ootmoedig t' eren,
Voor 't smaken Zijner zaligheên.
Ik zal Zijn Naam en goedheid prijzen;
Gij hebt gehoord, Gij zijt mijn geest,
Door Uw ontelb're gunstbewijzen,
Tot hulp en heil en vreugd geweest.*

*LEZEN: Jozua 3 en 4:19-24 en
Hebreeën 4:1-13*

VRAGEN:

- 1. Waarom moest Jozua gedenktaken oprichten?*
- 2. Wat zijn de verschillen tussen het aardse en het hemelse Kanaän?*
- 3. Wat betekent in dit verband de tekst uit Hebr. 4:8 (en 9)?*

12. DE STERKE STAD JERICHO

Nu is het volk wel aan de overkant van de Jordaan, maar kijk eens, daar in de verte...! Daar rijzen hoog de dikke muren van de stad Jericho. „Daar komen we nooit in,” zeggen de mensen bang. „Die stad is zó sterk!” Afwachterend zoeken ze Jozua. Maar waar is Jozua? Jozua is in zijn tent. Hij bidt. Jozua weet óók niet hoe hij die stad moet veroveren, maar hij weet wél dat de Heere helpen zal. Daarom vraagt hij de Heere om raad.

En dan... Dan verschijnt daar ineens de gestalte van een krijgsman voor Jozua. Wie is dat? Dat is de Vorst van het heir des HEEREN. Hij zegt, net als vele jaren geleden tegen Mozes: „Doe de schoenen van uw voeten, want de plaats, waarop u staat, is heilig land.” De Heere komt om Jozua te vertellen hoe hij handelen moet. En als de Heere spreekt, is het een heilig moment en een heilige plaats. Eerbiedig luistert Jozua naar wat de Heere zegt. Dan weet hij precies hoe hij handelen moet om de stad Jericho in te kunnen nemen.

Op de muren van Jericho staan soldaten. Ook de koning staat daar. Diep in zijn hart is hij bang voor dat volk, daar in de verte. Maar al is hij bang, hij laat het niet merken. Jericho is een sterke stad en hij heeft veel soldaten. Ze zullen de stad verdedigen, tot het eind toe.

Kijk, daar komt in de verte het leger van de Israëlieten aan. Maar... wat is dat volk stil! De koning van Jericho hoort helemaal geen krijgsgeschal. En wat ziet hij nog meer? Voorop lopen krijgslieden, dan vol-

gen de priesters en daarna komt al het volk. Langzaam loopt het volk langs de muren van Jericho. Vol verbazing kijkt de koning van Jericho toe. Wat is dat een vreemd volk! Als ze eenmaal rond de stad gelopen zijn, al zwiingend, gaan ze weer terug naar hun tenten. Dan is het weer rustig rond Jericho. Maar in het hart van de koning is het ónrustig. Wat heeft dit te betekenen? Waarom vecht dat volk niet? O, de koning van Jericho heeft al zo veel verhalen gehoord over dat volk van de Israëlieten en over de God van de Israëlieten. Hij wordt er bang en onrustig van!

Zes dagen gaat het volk rond de stad. De koning van Jericho wordt al wat minder angstig. O nee, er gebeurt niets. Dat volk is een vreemd volk! Toch gaat hij elke dag op de muur kijken. Dan, op de zevende dag, gebeurt er iets vreemds. Als het volk Israël eenmaal rond de muur is gelopen, keren ze niet terug, zoals de vorige dagen. Langzaam gaat die hele stoet nóg een keer de stad rond. Wat is dat? De koning van Jericho kijkt verbaasd toe. Wat gaat er

nu gebeuren? Zeven keer lopen de Israëlieten zwiġgend rond de stad. Dan staan ze stil. Wat gebeurt er toch allemaal?

Hoort! Daar klinken opeens bazuinklanken! En een stem spreekt krachtig: „Juicht, want de HEERE heeft ulieden de stad gegeven!” Het is Jozua, die het volk gebiedt te juichen. Hij zegt ook dat iedereen in Jericho gedood moet worden. Alleen Rachab en allen die in haar huis zijn, moeten gespaard blijven. En al het goud en zilver van de mensen van Jericho moet aan de Heere gegeven worden. Als Jozua zwijgt, breekt er een oorverdovend gejuich los.

De koning van Jericho ziet het aan. Een spotlach breekt op zijn gezicht door. Wat wil dat volk toch? Maar dan... dan begint de muur onder

hem te schudden. En eer de koning goed beseft wat er gebeurt, stort de muur in. Eer hij goed beseft wat er gebeurt, stort hij in de eindeloze eeuwigheid.

Als het volk Israël zwijgt, is heel de muur

van Jericho weg. Helemaal? Nee, toch niet! Dáár, wat verderop, staat nog een klein stukje van de muur ongeschonden overeind. En kijk eens óp dat stukje muur! Daar staat een huis. En uit het raam van dat huis hangt een lang, rood touw naar beneden. Dat is het huis van Rachab. De Heere heeft haar gespaard, zoals haar beloofd was. Wat is de Heere goed! Wat zal er een verwondering zijn in het hart van Rachab en van allen die in haar huis zijn!

De Israëlieten stormen inmiddels de stad binnen. Alles wat zij tegen komen, wordt verwoest en de stad steken zij in brand. Zo toont de Heere dat Hij met Jozua is en dat Hij voor Zijn volk zorgt.

Bij dat volk hoort ook Rachab. De Heere laat zien dat Hij ook uit de heidenen Zijn volk kiest. Hoor jij al bij Gods volk? Ook nu bekeert de Heere nog mensen! Vraag daar veel om.

ZINGEN: Psalm 96:6

*Aanbidt Hem need'rig al uw leven,
Hem, Die, in 't heiligdom verheven,
Een Godd'lijk licht van Zich verspreidt;
Leer, aarde, voor Zijn majesteit,
Leer voor Zijn aangezichte beven.*

LEZEN: Jozua 6:15-25 en Jakobus 2:14-26

VRAGEN:

1. Wat is de overeenkomst tussen de stad Jericho en ons hart?
2. Lees Zach. 4:6. Hoe wordt het hart van een mens ingewonnen?
3. Wat betekent het dat Rachab, de hoer (zoals ze altijd wordt genoemd), door Gods genade Zijn kind mocht worden?

13. GOD STRAFT HET KWAAD

Het is stil en rustig in het tentenkamp van het volk Israël. Alle mensen slapen. Allemaal? Nee, hoor! Kijk maar eens goed. Daar, tussen een paar tenten door, sluipt een man. Hij draagt wat spullen in zijn armen. Telkens kijkt hij om zich heen, of niemand hem ziet. Wat is hij van plan? Daar komt hij bij zijn eigen tent. Snel glipt hij naar binnen en even later lijkt alles weer rustig.

De volgende stad die ingenomen moet worden, is Ai. Jozua stuurt weer verspieters vooruit. „Ga eens kijken hoe sterk die stad is,” zegt hij. De verspieters komen al spoedig terug. „Nou,” zeggen ze tegen Jozua, „dat is niet zo moeilijk. Als u zo’n drieduizend mannen naar Ai stuurt om de stad in te nemen, moet het lukken.” Jozua is opgelucht. Snel roept hij drieduizend dappere mannen bij elkaar. Zij gaan naar Ai.

Maar wat is dat...? Enige tijd later komt er een wanhopig leger terug! Ze zijn verslagen door de mannen van Ai: zes en dertig mannen komen niet meer mee terug. Die zijn gedood. Jozua schrikt. Hoe kan dat nu? Is de Heere niet mee opgetrokken? Jozua snelt naar de Tabernakel. Voor de ark knielt hij neer. „Heere, hoe kan dat nu? Waarom bent U niet mee gegaan? Hoe moet het nu verder? De volken zullen ons omsingelen en uitroeien. En Heere, hoe moet het dan met Uw grote Naam? Hoe moet het dan met Uw belofte?” Zo bidt Jozua in zijn nood tot de Heere. Dan antwoordt de Heere dat Israël gezondigd heeft. Daarom kan de Heere niet met hen

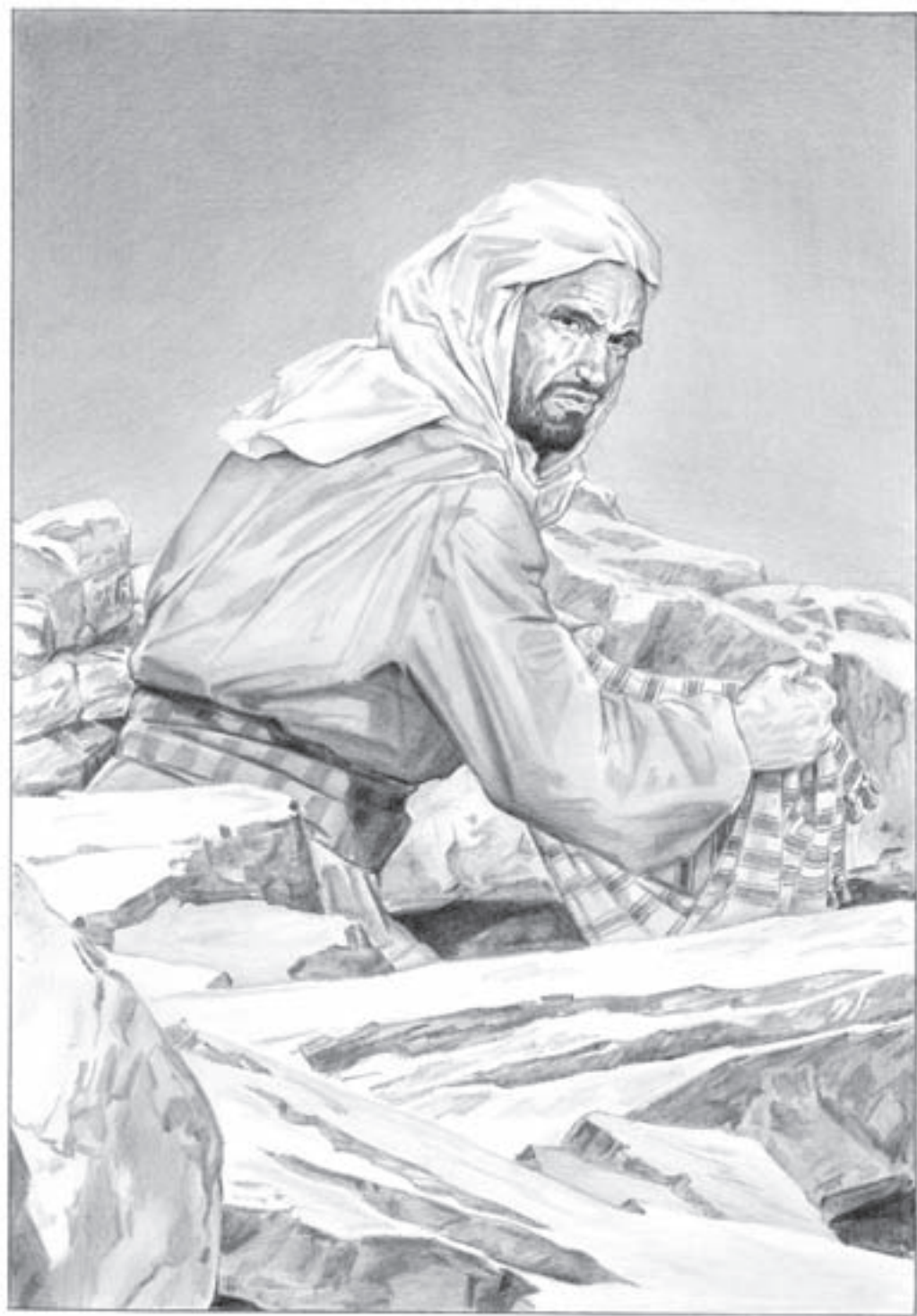
zijn. „Maar wie heeft er dan gezondigd, Heere?” vraagt Jozua verdrietig. De Heere zegt dat hij het lot moet werpen. En dan zal God aanwijzen wie gezondigd heeft.

Als Jozua aan het volk vertelt wat er aan de hand is, heerst er een gespannen stilte. Wie is de schuldige? Dan werpt Jozua het lot. En het lot valt op de stam van Juda. Dan valt het lot uiteindelijk op Achan. Jozua roept Achan bij zich. „Wat hebt u gedaan?” vraagt hij. Achan bekent dat hij wat spullen uit Jericho meegenomen heeft.

Boos kijkt Jozua hem aan. „Nu zijn door uw schuld zes en dertig mannen gestorven! Hoe durft u tegen Gods bevel in te gaan? U bent niet een dief van ons, maar van de Heere! De Heere zal het oordeel over u uitspreken.” Ontzettend is het oordeel, dat over Achan uitgesproken wordt. Hij moet gestenigd worden en zijn hele gezin moet met alles wat hij bezit, verbrand worden. Dat gebeurt als je tegen beter weten in tegen de Heere zondigt.

Diep verslagen ziet het volk dit aan. Op de plaats waar Achan verbrand wordt, richt Jozua een gedenkteken op. Een gedenkteken van Gods wraak over de zonde.

Dan mag Jozua weer met een leger naar Ai. Deze keer gebruikt hij een list om de stad in te nemen. Hij verdeelt zijn leger in twee delen. Met het ene deel valt hij de stad aan. Maar de mannen van Ai zijn niet bang. Ze doen een uitval naar Jozua’s soldaten. Meteen slaan die op de vlucht. Blij zetten de

mannen van Ai de achtervolging in. Ze laten de poorten van de stad openstaan. Steeds verder gaan ze bij de stad vandaan.

Maar dan... Dan komt het andere deel van Jozua's leger de stad in. Voordat de mensen die nog in de stad zijn beseffen wat er gebeurt, worden ze verslagen. De stad wordt verbrand. Tot ver in de omtrek zijn de zwarte rookpluimen van de brandende stad te zien. De Kanaänieten die het zien, sidderen. Ze zijn bang voor het volk Israël. En ze zijn bang voor de God van het volk Israël.

Het volk is blij. Jozua heeft overwonnen. Jozua? Nee, de Heere geeft de overwinning. Hem alleen komt de eer toe, want Hij doet wat Hij belooft. Jozua geeft God de eer. Hij bouwt een altaar op de berg Ebal. Daar brengt hij de Heere dankoffers. Ook laat hij de wet der tien geboden opschrijven en aan de Israëlieten voorlezen. Jozua wil dat het volk de Heere vreest en dient, zoals Hij dat in Zijn wet geboden heeft. En je ziet waar ongehoorzaamheid en zonden je kunnen brengen. Gehoorzaam dan de Heere. Dat vraagt Hij ook van ons.

ZINGEN: Psalm 54:3

*Hij zal dit kwaad, dit boos bestaan,
Aan mijn verspieren vergelden.
Roei uit, die tegen mij zich stelden;
Het gaat Uw trouw en waarheid aan.
Ik zal U, met een blij gemoed,
Vrijwillig offren, HEER der heren,
Ik zal Uw Naam en lofzang eren;
Dit eist Uw Naam, want hij is goed.*

*LEZEN: Jozua 7:19-26; 8:30-35 en
Hosea 2:14-22*

VRAGEN:

- 1. Wie heeft gezien dat Achan die spullen uit Jericho stilletjes wegnam?*
- 2. Waarom werd Achan zo zwaar gestraft?*
- 3. Hoe kan je uit deze geschiedenis zien dat Gods eer het belangrijkste in je leven moet zijn?*

14. STRIJD EN OVERWINNING

Op een dag verschijnt er een wonderlijk gezelschap voor Jozua. De mannen dragen oude, versleten kleren. Het brood dat ze bij zich hebben is droog en beschimmeld. Ze zijn vast uit een heel ver land gekomen. „Wie bent u?” vraagt Jozua. „En waar komt u vandaan?” De mannen vertellen: „Wij komen uit een heel ver land. Zie maar, het brood was vers toen wij vertrokken. Nu is het oud en beschimmeld. Onze kleren waren nieuw toen wij op reis gingen en nu zijn ze oud en versleten.” „Maar waarom hebt u dan zo'n lange reis gemaakt?” vraagt Jozua. Dan vertellen die mannen dat ze gekomen zijn om een verbond te maken met Jozua. Een verbond, waarbij Jozua hen belooft dat hij hun volk niet aan zal vallen. Jozua denkt diep na. De Heere heeft hem duidelijk bevolen alle volken uit het land Kanaän uit te roeien. En als deze mannen nu eens óók tot die volken behoren? „Woont u écht wel zo ver

weg, als u zegt?” vraagt Jozua voor de zekerheid nog eens. „O ja”, antwoorden die mannen. „Wij hebben gehoord van de machtige wonderen die de Heere, uw God in Egypteland en aan de overzijde van de Jordaan gedaan heeft. Daarom zijn wij nu gekomen om een verbond met u te maken.”

Het klinkt allemaal zo geloofwaardig! Jozua weet hoe de volken beven bij het horen van de wonderen die de God van Israël doet. Daarom gelooft hij die mannen en maakt een verbond met hen. Maar Jozua vergeet één ding: hij vraagt niet eerst aan de Heere of het Gods goedkeuring heeft! Dat is erg!

De mannen vertrekken opgelucht. Moeten ze nu wéér die hele verre reis maken? Welnee! Het zijn bedriegers! Het zijn Gibeonieten, die juist heel dichtbij wonen. Hun list is gelukt. Door net te doen alsof ze van heel ver kwamen, hebben ze Jozua bedrogen

en hem laten beloven hen in het leven te sparen. Al snel komt het bedrog uit. Jozua is verschrikkelijk boos op hen. Ook ziet hij dat het verkeerd van hem was om zonder de Heere om raad te vragen een verbond met hen te sluiten. Maar Jozua kan zijn gegeven woord niet breken. Daarom laat hij hen leven, maar ze zullen houthakkers en waterputters voor het altaar des Heeren worden. Ze moeten voortaan in de tabernakel de minste diensten verrichten.

De Gibeonieten hebben door list hun leven kunnen behouden, maar de andere volken worden door Israël overwonnen. Hoe de vijanden ook vechten, de Heere zegent Jozua en zijn mannen, zodat ze iedere keer weer overwinnen. Soms laat de Heere daarbij zien dat Hij de God van het volk Israël is. Als Jozua strijdt in de slag bij Gibeon duurt de dag dubbel zo lang. Wat een wonder. De Heere streed voor het volk en zij mogen volgen.

Uiteindelijk heeft het volk het land Kanaän helemaal ingenomen. Dan mag het volk rusten. Elke stam krijgt een erfdeel in het land. De Heere heeft Zijn belofte, eens aan Abraham gegeven, vervuld. Abraham bezat niets van dit land, toen God het hem beloofde. En nu? Nu is het hele land het eigendom van het zaad van Abraham.

Jozua is al oud. Hij is al honderd en tien jaar. Veel heeft hij meegeemaakt. Nu is zijn taak ten einde. Jozua zal gaan sterven. Is hij bang om te sterven? Nee, Jozua mag weten dat hij in het hemelse Kanaän voor eeuwig mag rusten.

Nog één keer spreekt Jozua het volk toe. „Zullen jullie de Heere niet vergeten en verlaten?” zegt hij. „Maar

als u denkt dat u zonder de Heere kunt leven, kies dan nu wie u dienen zult. Maar aangaande mij en mijn huis, wij zullen de Heere dienen.” Dát is een rijke geloofsbelijdenis! Durven wij dat ook te zeggen?

Het volk antwoordt Jozua: „Wij zullen de Heere niet verlaten. Wij gaan geen andere goden dienen.” Jozua kijkt het volk stil aan. Dan zegt hij: „De Heere is een heilig God. Hij zal uw zonden straffen, als u Hem verlaat.” En nog een keer zegt het volk: „Nee, wij zullen de Heere dienen.”

Niet lang daarna is Jozua gestorven. Zijn taak hier op aarde is ten einde. Maar in de hemel mag hij voor eeuwig Gods lof bezingen met al Gods kinderen. Zou je niet jaloers worden op Jozua? En zo gelukkig als Jozua nu is, kunnen wij ook nog worden. Vraag daar maar veel om.

ZINGEN: Psalm 115:9

*In 't stille graf zingt niemand
's HEEREN lof;
Het zielloos lijf, gedompeld in het stof,
Kan Hem geen glorie geven;
Maar onze tong zingt, tot in eeuwigheid,
Des HEEREN lof, Zijn roem en majesteit.
Looft God, de bron van 't leven!*

LEZEN: Jozua 9 en 24 en Mattheüs 6:19-34

VRAGEN:

- 1. Vertel de list van de Gibeonieten in eigen woorden na.*
- 2. Wat belooft de Heere, als we Hem in alles om raad vragen?*
- 3. Kon Jozua uit zichzelf de Heere dienen?*
- 4. Denk je dat je dat zelf kunt?*

15. GIDEON

Vele jaren zijn voorbijgegaan sinds Jozua het volk Israël het land Kanaän binnenleidde. Zullen we eens bij het volk gaan kijken? Het volk dient vast de Heere, Die hen zo wonderlijk geleid heeft! Maar nee, kijk eens goed, op die heuvel daar! Daar staat een groot beeld. Dat is het beeld van Baäl. En Baäl is de afgod van de heidenen. Op een andere plaats staat een beeld van Astaroth. Dat is het beeld van een vrouw. Dat is ook een afgod van de heidenen. Waarom staan die beelden in het land Kanaän? Wie hebben die beelden daar neergezet? Dat hebben de Israëlieten gedaan! Het volk dient de afgoden van de heidenen.

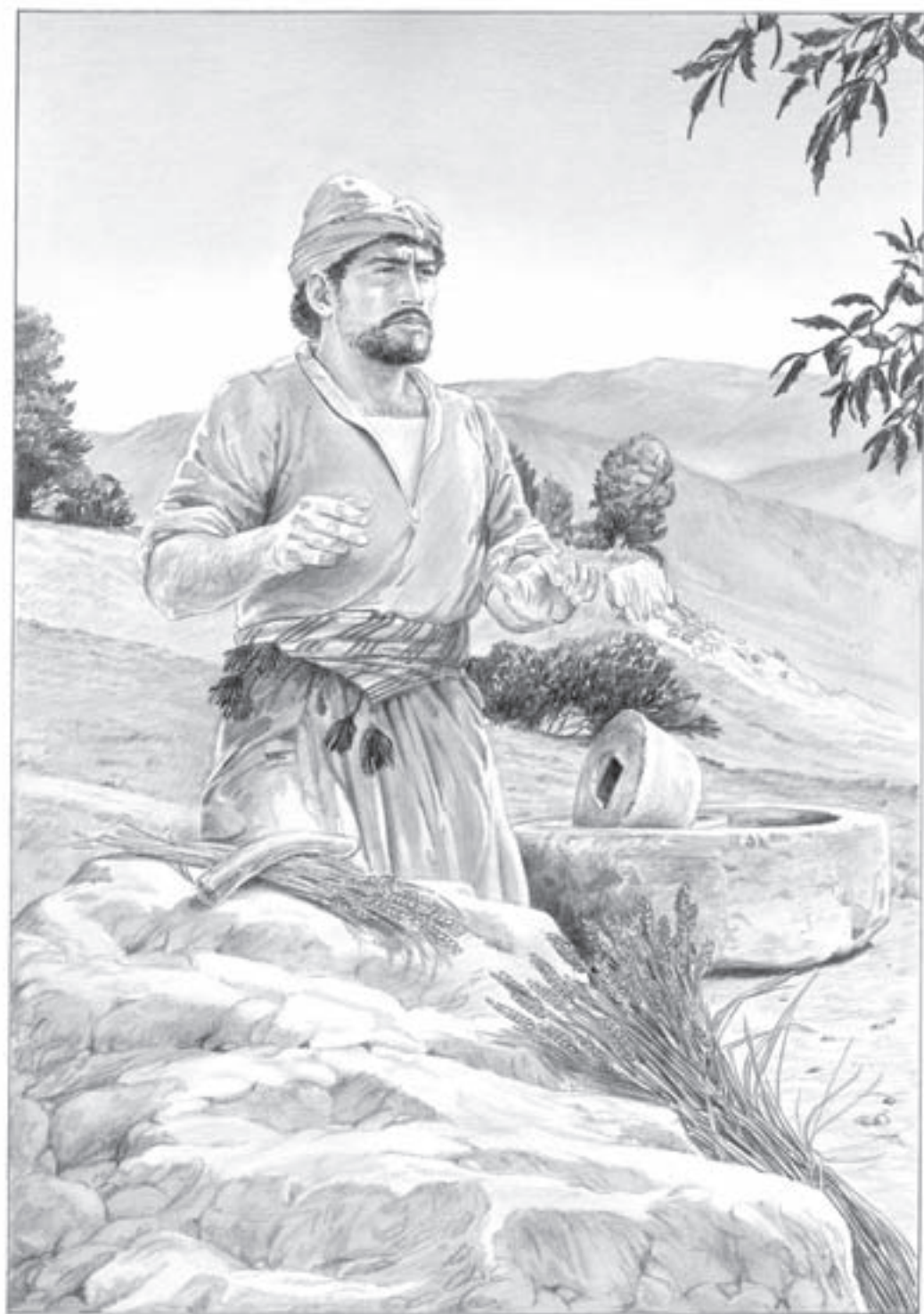
Hoe kan dat nu? De Heere heeft toch verboden om zich voor andere goden te buigen? Jawel, maar het volk is de Heere vergeten! Er is niets overgebleven van de belofte, die zij aan Jozua en de HEERE deden. De duivel lacht. Hij weet dat God het volk zal straffen om hun zonden. Hij denkt dat hij zó de komst van de beloofde Verlosser kan tegenhouden. Maar de duivel lacht te vroeg. God volvoert Zijn raad. Wat Hij beloofd heeft, zal Hij doen. Al lijkt het of er niets van het volk terecht komt. Al vergeet het volk de Heere, de Heere vergeet Zijn volk niet. Al blijft er niets over van wat ze met Jozua aan de Heere beloofden, de Heere blijft getrouw.

Blijft er dan niets over van hun beloften? Helemaal niets? Jawel, toch wel! Tussen al die mensen die voor de afgoden buigen, wonen toch nog mensen die de Heere vrezen. Zij hebben verdriet over de afgodendienst van hun volk. Zij smeken de Heere of

Hij hen niet verlaten wil, al verlaat het volk Hem wel.

De Heere hoort dat smeekgebed. Telkens zendt Hij wijze mannen, die het volk leiden. Richters noemt men zulke mannen. Maar na een poosje dwaalt het volk van de Heere af. Steeds weer gaan ze de afgoden dienen. En dan straft de Heere hen. Er komen dan vijanden, die het volk onderdrukken.

Midden tussen de wijngaarden in het land van Manasse ligt het kleine dorpje Ofra. In dat dorpje woont ook één van die weinige mensen, die de Heere vrezen. Hij heet Gideon. Gideon is in de wijngaard bij de wijnpersbak bezig. Is hij wijn aan het maken? Nee, Gideon dorst de tarwe. Waarom doet hij dat op zo'n vreemde plaats? En waarom kijkt hij steeds zo schichtig om zich heen, alsof hij bang is? Wel, de Midianieten heersen over Israël. En alles wat op het land groeit wordt door de Midianieten weggeroofd. Daardoor wordt het volk arm. Nu is Gideon stilletjes naar de wijngaard gegaan om daar de tarwe te dorsen. Dan heeft hij met zijn familie toch te eten, zonder dat de Midianieten het roven. Daarom kijkt hij steeds om zich heen, bang dat de vijand hem zal ontdekken. Terwijl hij daar bezig is, staat er plotseling een gedaante naast hem, die zegt: „De Heere is met u, gij strijdbare held!” Gideon schrikt er niet eens van. „De Heere is met u?” herhaalt hij zacht. „Nee, als de Heere met ons was, zou het allemaal niet zo gaan. Het is juist andersom. De Heere heeft ons verla-

ten.” Maar de Vreemdeling antwoordt hem: „Toch niet, want u zult Israël verlossen.” Het is de Heere Zelf, Die Gideon roept om Zijn knecht te zijn, maar Gideon ziet dat niet. „Ach, hoe zou ik Israël kunnen verlossen? Ik ben de armste en de kleinste in Manasse.” Dan zegt de Heere: „Dat is wel zo, Gideon, maar omdat Ik met u zal zijn, zult u de Midianieten verslaan. Ik geef u kracht en Ik zal u als een middel in Mijn hand gebruiken om Israël te verlossen.”

„Och mijn Heer,” zegt Gideon, „als dat zo is, laat mij dan een teken zien, dat het waar is, wat U zegt.” Dan gaat Gideon naar binnen en bereidt snel een bokje en ongezuurde koeken. Die wil hij aan de Vreemdeling geven. Als hij terugkomt, zegt de Man tegen hem: „Leg dat bokje en die koeken maar op die rotssteen. En giet het sop er over uit.” Gideon doet wat de Man zegt. Dan raakt de Man het bokje met de punt van Zijn staf aan. Ineens komt er vuur uit de rots, dat het vlees en de koeken verteert. Gideon ziet het met verwondering aan. Dan kijkt hij op, maar de Man is verdwenen. Meteen weet Gideon dat het de Heere Jezus was, Die tot hem sprak. Nu wordt hij heel bang. Staat er immers niet geschreven: „Wie zal God zien en leven?” O, Gideon is er van overtuigd dat hij nu sterven moet. Maar dan spreekt de Heere weer tot hem: „Vrede zij u, u zult niet sterven. Wees maar niet bang.”

Dan wordt het weer rustig in Gideons hart. Hij bouwt een altaar voor de Heere en noemt dat altaar: De Heere is vrede. Nu mag hij geloven dat de Heere hem helpen zal om het volk te verlossen van de Midianieten. Vol moed en vertrouwend op God, gaat hij aan de slag.

Alleen als je de vrede van de Heere in je hart kent, gaat het werkelijk goed! Vraag om die hemelse vrede.

ZINGEN: Psalm 135:9

*D' afgoôn van het heidendom,
Goud of zilver, goôn in schijn,
Hebben lippen, maar zijn stom;
Zij, die 't werk van mensen zijn,
Waar men genen geest in vindt,
Hebben ogen, maar zijn blind.*

*LEZEN: Richteren 6 : 11-24 en
Psalm 122*

VRAGEN:

1. *Waardoor ziet Gideon dat het de Heere Zelf is, Die tot hem spreekt? (zie Richt. 6:14).*
2. *Zacharias vroeg de Heere ook om een teken (Lukas 1 : 18). Wat is het verschil tussen de vraag van Zacharias en die van Gideon?*
3. *Wat is de diepste betekenis van het woord vrede? (Sjaloom in het Hebreeuws).*

16. GIDEONS STRIJD

Het is nacht. In de duistere stilte sluipen elf mannen door de velden. Wie zijn dat? Wat gaan ze doen? Het is Gideon, die met tien knechten op weg is naar het beeld van Baäl. Op bevel van de Heere moet hij dat afgodsbeeld vernietigen. Ook het bos, dat er omheen is moet hij omhakken. Van dat hout moet hij een altaar voor de Heere bouwen en daarop offeren. Maar omdat Gideon bang is voor de mensen van de stad, gaat hij in de nacht op pad. Snel doen ze hun werk en vóór het morgenlicht aanbreekt, is alles gedaan, zoals de Heere bevolen had. Gideon en zijn mannen zijn weer thuis, alsof er niets gebeurd is.

Vroeg in de morgen gaan een paar mannen uit de stad op weg naar het beeld van Baäl om hun afgod offers te brengen. Wat ze daar zien, vervult hun hart met schrik en bange vrees. Het beeld van hun afgod ligt vernield op de grond. Het bos erom heen is afgehouden en er staat een ander altaar, waarop een offer ligt. Hoe kan dat? Wie heeft dat gedaan? Zo snel ze kunnen haasten de mannen zich naar de stad en vertellen wat er gebeurd is. Wie heeft dat op zijn geweten? Dan wordt er gefluisterd: „Dat heeft Gideon gedaan! Vast en zeker!” Als een lopend vuurtje gaat het nieuws door de stad. Steeds meer stemmen klinken: „Dat heeft Gideon gedaan!” Hoe durft hij! Boos gaan de mensen naar het huis van Gideons vader. „Breng uw zoon naar buiten!” roepen ze strijdlustig. „We zullen hem doodslaan! Hij heeft het beeld van Baäl verwoest!” Gideons vader staat voor die woedende schare. Rustig kijkt

hij hen aan. „Als Gideon dat gedaan heeft, hoeven jullie hem toch niet te doden?” vraagt hij kalm. „Als Baäl een echte god is, zal hij zelf wel wraak nemen. Hij kan dan wel voor zichzelf opkomen. Daar heeft hij jullie niet bij nodig.” Beschaamd keren de mensen naar de stad terug. Iedereen is met bange vrees vervuld. Wat zal er gaan gebeuren?

De vijanden verzamelen zich om het volk Israël aan te vallen. O, wat moet het volk toch beginnen tegen zo'n grote overmacht? Hoor... Daar klinken bazuinen! Het volk wordt opgeroepen om te strijden. Alle mannen die kunnen vechten, moeten naar Gideon komen. Gideon is Gods knecht en hij zal Israël verlossen. Van alle kanten komen de mannen naar Gideon. Als Gideon de mannen langs-

gaat, telt hij 32.000 mannen. Och, dat zijn er veel te weinig. De vijanden zijn veel sterker en veel groter in getal. Hoe moet dat nu?

Gideon buigt zijn knieën en smeekt de Heere om een teken, dat God met hem zal zijn. „Heere,” vraagt hij eerbiedig, „als ik vannacht een wollen vlies op de grond leg en er is morgen alleen op het vlies dauw, terwijl de aarde droog is, mag ik dan weten dat U mij helpen zult?” Als Gideon de volgende morgen wakker wordt, haast hij zich naar het wollen vlies. Verwonderd voelt hij eraan. Het is helemaal nat van de dauw. En de aarde is droog! Dat is een groot wonder! Dan buigt Gideon weer zijn knieën. „Heere,” smeekt hij, „mag het nu nog een keer andersom zijn? Dat het vlies droog is en de aarde nat van de dauw? Dan zal ik weten dat U het volk door mijn hand zal verlossen.” De volgende morgen ziet hij dat de Heere hem verhoord heeft. De aarde is nat van de dauw, maar het vlies is

kurkdroog. Dan voelt Gideon zich gesterkt. Niet door eten of drinken, maar door de Heere, Die alleen sterken kan!

Met zijn leger gaat Gideon op weg, het leger van de Midianieten tegemoet. Bij de fontein van Harod slaan ze hun tenten op. Daar maakt Gideon zich gereed voor de strijd.

Hoe zal Gideon dat hebben gedaan? Als je het leven van Gideon hebt gevolgd, dan weet je dat hij de Heere vreest. Hij zal dus zeker gebeden hebben. Het gebed is ook het machtigste wapen. Weet je het al te gebruiken? Bid tot de Heere en vraag om vergeving van zonden en schuld.

ZINGEN: Psalm 118:8

*Gods rechterhand is hoog verheven;
Des HEEREN sterke rechterhand
Doet door haar daân de wereld beven,
Houdt door haar kracht Gods volk
in stand.*

*Ik zal door 's vijands zwaard niet sterven,
Maar leven en des HEEREN daân,
Waardoor wij zoveel heil verwerven,
Elk, tot Zijn eer, doen gadeslaan.*

LEZEN: Richteren 6:25-40 en Psalm 118:14

VRAGEN:

- 1. Waarom kon Baäl zich niet wreken aan Gideon? (Zie Ps. 115).*
- 2. Tegen welk gebod zondigde het volk?*
- 3. Wat zegt de Heere Jezus in de Bergrede over het gebed? (Zie Matth. 6:5-15).*

17. GIDEONS OVERWINNING

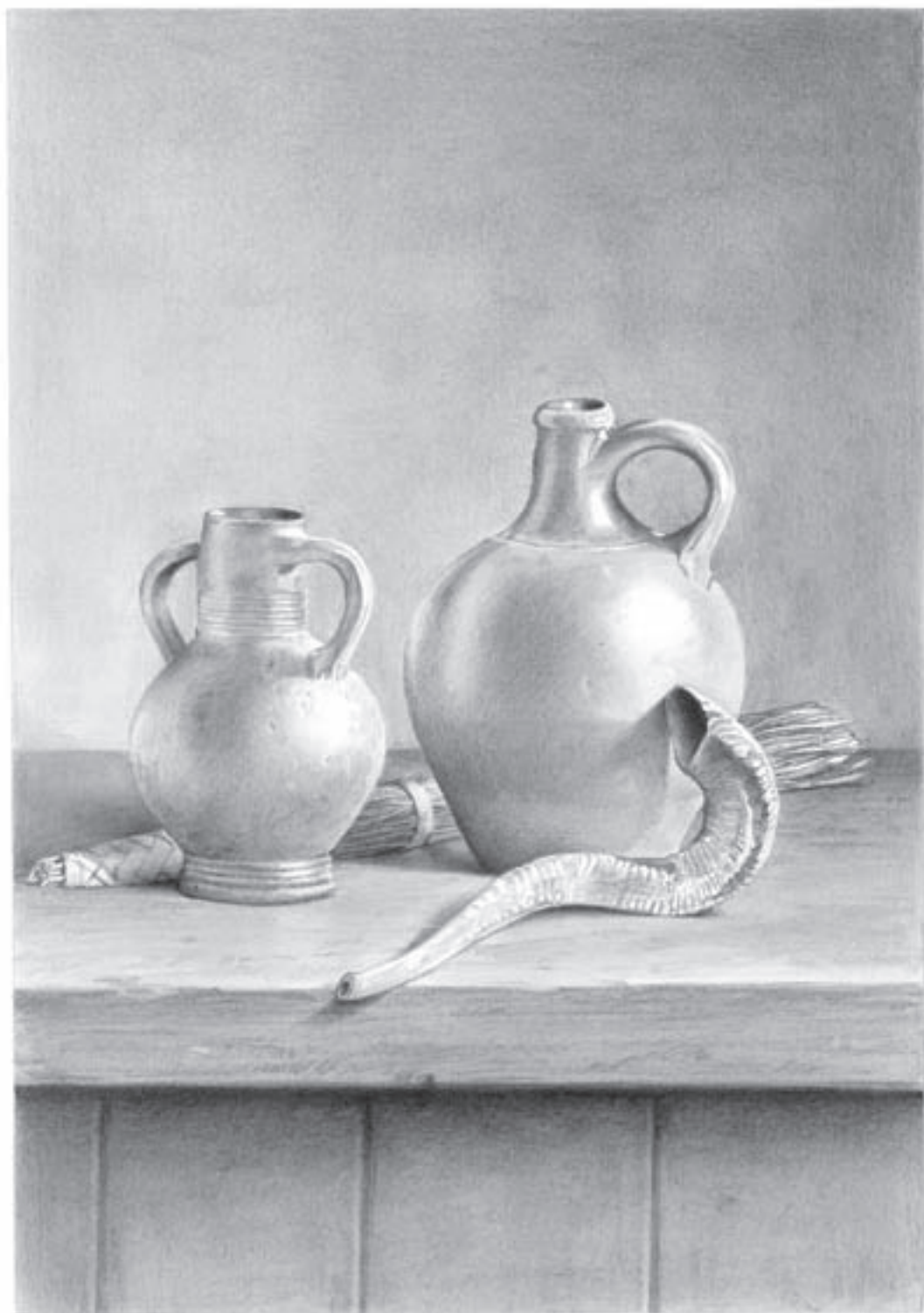
Het is heel stil in het leger van Gideon. De mannen kijken naar het grote leger van de Midianieten, daar in de verte. O, hoe zullen ze daar ooit van kunnen winnen? Gideon is niet bang. Hij weet dat de Heere zal helpen. Zijn leger is klein, maar de Heere is groot. Daarom kan het tóch de overwinning behalen. Maar dan zegt de Heere tegen Gideon: „Het leger is te groot, Gideon.” Te groot? En al die vijanden dan? „Laat de mannen die bang zijn, maar weg gaan,” zegt de Heere. Gideon is verwonderd, maar hij gelooft dat de Heere Zich nooit vergist. Hij laat de mannen die bang zijn, weg gaan. Daar gaan ze: 22.000 man. Gideon blijft met tienduizend dappere mannen over. Zo zal hij ten strijde trekken, meent hij. Maar weer zegt de Heere: „Het leger is nog te groot, Gideon.” De Heere leidt Gideon met zijn leger naar een beek. Daar moeten de mannen water drinken. Iedereen die het water met de hand naar de mond brengt en zo drinkt, moet naar huis. Die mag niet mee strijden. Gideon telt de mannen die het water meteen met hun mond uit de beek drinken. Driehonderd mannen. Mogen die alleen blijven? Wat zijn die driehonderd mannen tegen zo’n grote overmacht aan vijanden? Maar Gideon twijfelt niet. Hij weet dat de Heere helpen zal. Hij gelooft vast in Gods trouw.

’s Nachts sluipen Gideon en zijn knecht Pura stilletjes naar het leger van de Midianieten. Al de soldaten van de Midianieten slapen. Opeens staan Gideon en Pura stil. Daar horen

ze stemmen... Daar, bij die tent... Voorzichtig sluipen ze naar de tent en luisteren wat de soldaten met elkaar bespreken. „Ik heb toch zo raar gedroomd,” zegt de ene soldaat tegen de andere. „Ik droomde dat er een geroost gerstebrood kwam aangerold, zomaar tegen de tent aan, zodat de tent omviel.” Zijn vriend antwoordt verschrikt: „Dat kan niet anders dan een teken zijn dat Gideon, die Israëlietische man, ons zal verslaan. Wij zijn overgeleverd in zijn handen!” Bange vrees vervult het hart van de beide soldaten. Maar Gideon en Pura gaan stil, maar gesterkt terug naar het kleine legertje. Gideon gelooft dat de Heere hem helpen zal.

In de stilte van de nacht verdeelt Gideon zijn legertje in drie groepen. De groepen verdelen zich om het machtige leger van de Midianieten heen. De donkere schimmen bewegen zich langzaam door het nachtelijk duister. Elke man heeft een bazuin, een lege kruik en een fakkel bij zich. Als iedereen op zijn post is, gaat Gideon staan. Dan blaast hij met kracht op de bazuin. Meteen wordt het geluid beantwoord door driehonderd bazuinen en op hetzelfde ogenblik worden de kruiken tegen elkaar aan stukken geslagen. De fakkels zetten de wijde omgeving in een angst-aanjagende gloed. Hoor! Daar klinkt de strijdkreet: „Het zwaard van de Heere en van Gideon!” Oorverdovend is het kabaal in de donkere nacht.

Dodelijk verschrikt ontwaken de Midianieten. „We zijn omsingeld!” roepen ze angstig. Het lijkt wel of er

een leger aankomt van duizenden en duizenden mannen. In verwarring rennen de soldaten door elkaar heen. In het duister zien ze niet wie vriend en wie vijand is. Ieder die ze tegen komen, doden ze. Dan slaan ze op de vlucht, achtervolgd door de donkere gedaanten van Gideons leger.

Hevig is de strijd, die de dagen daarna volgt. Uiteindelijk overwint Gideon de Midianieten en blijft het veertig jaren rustig in het land. De mannen van Israël willen Gideon tot koning maken. Maar dát wil Gideon niet. „De Heere zal over u heersen. Hij is uw Koning. Hem moeten jullie dienen en eren,” zegt hij.

Dan komt het moment dat Gideon sterft. Het volk rouwt om hem. Ze zullen nu de Heere wel vrezen, denk je niet? Maar nee, als Gideon gestorven is, keert het volk zich van de Heere af. De mensen gaan weer de Baäls dienen. Ze denken niet meer aan de Heere, Die hen zo wonderlijk gered had van de Midianieten.

En wij? Zijn wij beter dan het volk van de Israëlieten? De Heere heeft ons rijk gezegend en Hij doet het nog! Dient Hem dan en niet jezelf of de wereld.

ZINGEN: Psalm 106:23

*Hun vijand heeft hen wreed verdrukt;
Zij lagen jammerlijk gebukt;
En schoon d' Algoedheid, op hun smeken,
Hun rampen dikwijls heeft geweerd,
Zij zijn weer telkens afgeweken,
En door hun zonden uitgeteerd.*

LEZEN: Richteren 7 en Psalm 53

VRAGEN:

- 1. Waarom durfde Gideon met zo'n klein leger de strijd te beginnen?*
- 2. Wie behaalde eigenlijk de overwinning?*
- 3. Beschrijf de kracht van het geloof.*

18. SIMSON

Nadat Gideon gestorven is, zijn er nog heel veel richters geweest. Maar steeds weer verlaat het volk Israël de Heere. Steeds weer geeft de Heere hen over in de handen van Zijn vijanden. De Filistijnen heersen nu weer in het land. Het zijn harde, wrede overheersers.

In het dorpje Zora woont een man uit de stam van Dan. Zijn naam is Manóach. Samen met zijn vrouw woont hij in een klein huisje. Ze hebben geen kinderen en dat vinden ze heel verdrietig. Op een dag is de vrouw van Manóach aan het werk, als er plotseling een Engel verschijnt. Vol ontzag kijkt de vrouw op. Stil luistert ze naar wat de Engel zegt. „U hebt geen kind”, zegt de Engel, „maar u zult zwanger worden en een zoon krijgen. Drink dan geen wijn of sterke drank en eet niets onreins, want uw zoon zal een Nazireër Gods zijn. Zijn haar mag nooit geschoren worden. En hij zal Israël verlossen uit de hand van de Filistijnen.”

Weet je wat een Nazireër is? Dat is iemand die zich geheel aan de Heere en Zijn dienst wijdt. Daarom moet hij afgezonderd worden voor de Heere.

De vrouw gaat snel naar huis. Daar vindt ze haar man. Dan vertelt ze wat er gebeurd is. Manóach twijfelt niet aan haar woorden, maar hij knielt eerbiedig neer en bidt tot God. Luister maar: „O Heere, dat toch de Man Gods, die U gezonden hebt, weder tot ons kome en ons lere wat wij dat knechtje doen zullen, dat geboren zal worden.” Zie je wel? Manóach gelooft wat zijn vrouw vertelt en hij vraagt de

Heere of Hij hen wil helpen en raad wil geven. En de Heere verhoort dat gelovige gebed van Manóach.

Als de vrouw weer in het veld is, verschijnt de Engel opnieuw. Zo snel zij kan, haast ze zich naar huis en gaat haar man halen. Als Manóach de Engel ziet, zegt hij eerbiedig: „Bent U die Man, Die tot mijn vrouw gesproken heeft?” En de Engel antwoordt: „Ik ben het.” Dan zegt Manóach: „Het is goed, wat er gebeuren gaat. Maar hoe moet het allemaal met dat jongetje?” De Engel zegt: „Alles wat Ik tegen uw vrouw gezegd heb, moet zij onderhouden. Ze mag geen sterke drank of wijn drinken. Ook mag ze niets onreins eten.”

Dan wil Manóach een geitenbokje voor de Engel bereiden om te eten. Maar de Engel weigert het. „En als u offeren wilt,” zegt de Engel, „offer dan aan de Heere.” Manóach vraagt naar de naam van de Engel en dan zegt de Engel: „Waarom vraagt u naar Mijn naam? Die is toch Wonderlijk.”

Manóach neemt nu een geitenbokje en gaat dat op de rotssteen offeren voor de Heere. Als de vlam van het altaar omhoog schiet, gaat de Engel des Heeren met de vlam omhoog en verdwijnt uit het gezicht. Dan weten Manóach en zijn vrouw dat het een Engel des Heeren is. Vol ontzag staan ze daar. „Wij zullen zeker sterven, omdat wij God gezien hebben,” zegt Manóach. Maar zijn vrouw antwoordt rustig: „Dat zal niet gebeuren. Als de Heere wilde dat wij zouden sterven, zou Hij ons brandoffer niet aangenomen hebben.” In dat vaste geloof op God leven zij verder. En wat de Engel

beloofde, gebeurt. Manóach en zijn vrouw krijgen een zoon. Ze noemen hem Simson. Het jongetje groeit voor-
spoedig op, want de Heere zegende hem.

De zegen van de Heere maakt rijk!
Ken je die rijkdom al?

ZINGEN: Psalm 27:7

*Zo ik niet had geloofd, dat in dit leven
Mijn ziel Gods gunst en hulp genie-
ten zou,*

*Mijn God, waar was mijn hoop,
mijn moed gebleven?*

*Ik was vergaan in al mijn smart en
rouw.*

*Wacht op den HEER, godvruchte
schaar, houd moed;*

*Hij is getrouw, de bron van alle goed;
Zo daalt Zijn kracht op u in zwak-
heid neer;*

*Wacht dan, ja wacht, verlaat u op
den HEER.*

LEZEN: Richteren 13 en Numeri 6

VRAGEN:

- 1. Kun je in de Bijbel nog een
Nazireër Gods vinden?*
- 2. Wat is het verschil tussen Simson
en deze Nazireër Gods?*
- 3. Waar wordt in de Bijbel nog
meer de naam Wonderlijk
genoemd?*
- 4. Wie wordt daarmee bedoeld?*

19. SIMSON EN DE LEEUW

Simson is een grote man geworden. Hij is heel sterk en hij heeft lange haren. De Heere heeft gezegd dat zijn haar nooit afgeschoren mag worden. Dat komt omdat Simson een Nazireër is. Manóach en zijn vrouw hebben eerbiedig naar de Heere geluisterd.

Op een dag komt Simson thuis en zegt tegen zijn vader en moeder: „Ik heb een vrouw gezien in Thimnath. Met die vrouw wil ik trouwen!” Verschrikt kijken Manóach en zijn vrouw Simson aan. „Simson toch! Dat is een meisje van de Filistijnen! Dat kun je toch niet doen? Zijn er hier dan geen vrouwen? Waarom nu juist een heidens meisje?” Simson kijkt hen ongeduldig aan. „Ik wil met dát meisje trouwen,” zegt hij, „en met geen ander!” Zijn vader en moeder proberen hem van dit plan af te brengen, maar het lukt niet. Eindelijk stemmen ze dan toch toe. Denk je niet dat ze in stilte tot de Heere gebeden hebben of Hij hen wijsheid wil geven? Manóach en zijn vrouw weten niet, dat dit de weg van de Heere is. Hij wil het volk uit de hand van de Filistijnen verlossen.

Zo gaan ze met z'n drieën op stap naar Thimnath om het meisje te bezoeken. Als Simson onderweg even alleen is, komt er plotseling een leeuw op hem af. Wat brult dat dier angstaanjagend! Simson vlucht zeker wel snel weg? Maar nee, Simson is helemaal niet bang voor die leeuw. Hij loopt op het dier af, grijpt hem bij de kop en scheurt hem zomaar in tweeën. Daar ligt de leeuw, dood langs de weg. Simson loopt weer verder alsof er niets gebeurd is. Hij vertelt het niet

aan zijn ouders. In Thimnath spreken ze met het meisje en haar ouders. Dan besluiten ze dat Simson met haar mag trouwen.

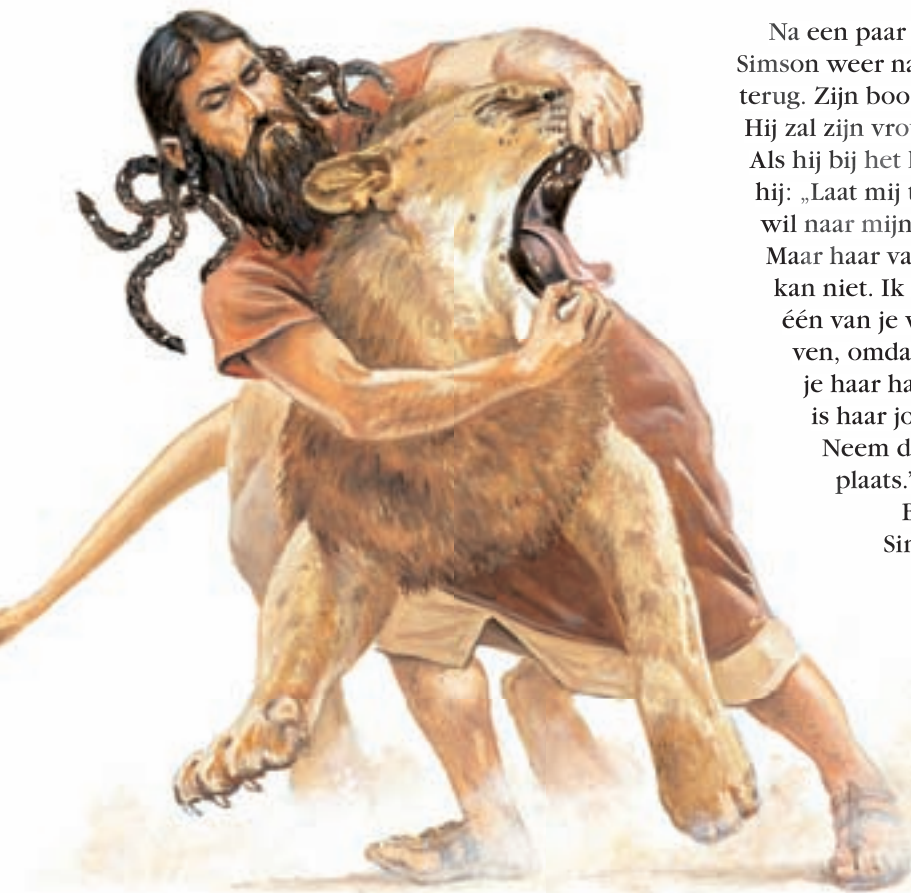
Als Simson en zijn ouders na enkele dagen terug gaan naar huis, ziet Simson dat er een bijennest in het dode lichaam van de leeuw zit. Hij gaat er bij kijken en dan ziet hij dat er heerlijke honing in dat dode lichaam zit. Snel haalt hij de honing er uit en gaat weer naar zijn vader en moeder toe. Zij krijgen ook van de honing. Dat smaakt heerlijk!

Weer een paar dagen later gaan Simson en zijn vader opnieuw naar Thimnath. Daar zal de bruiloft gevierd worden. In die tijd was het de gewoonte dat een bruiloft zeven dagen duurde. De bruidegom kreeg dertig metgezellen bij zich. Dat waren vrienden van de bruid, die deze dagen bij hem bleven. Op de eerste dag zegt Simson tegen die dertig mannen: „Ik zal jullie een raadsel opgeven. Als je het raadt, zal ik jullie allemaal mooie wisselklederen geven. Maar als je het niet raadt, dan moeten jullie mij dertig wisselklederen geven.” De mannen vinden het goed. Dan zegt Simson: „Spijze ging uit van de eter en zoechtigheid van de sterke.” De mannen kijken elkaar aan. Wat is dát nu toch voor een raadsel? Ze worden boos op Simson, want ze kunnen het niet raden. Stilletjes gaan ze naar de bruid. Ze vragen of zij het antwoord weet, maar ook zij weet het niet. Dan gaat ze naar Simson toe. „Simson,” zegt ze verdrietig, „je houdt niet van me.” Simson kijkt haar aan. „Waarom denk

je dat?” vraagt hij. „Nou,” antwoordt ze, „je hebt die vrienden een raadsel opgegeven en je hebt mij niet eens verteld wat het antwoord is.” Simson haalt zijn schouders op. „Ik heb het zelfs mijn vader en moeder niet verteld. Moet ik het jou dan wel vertellen?” Maar ze blijft erover vragen. Met betraande ogen ziet ze hem aan. Dan kan Simson niet meer tegen haar op. Hij vertelt haar van de leeuw en de bijen. Meteen gaat ze naar de dertig mannen en vertelt wat Simson haar gezegd heeft.

Triomfantelijk komen de mannen op de zevende dag bij Simson.

„Wij weten wat het raadsel betekent,” zeggen ze opgewekt. „Wat is zoeter dan honing? En wat is sterker dan een leeuw?” Simson kijkt hen woedend aan. Hij beseft ineens dat zijn bruid het verraden heeft! Wat zijn ze gemeen! Zonder wat te zeggen keert hij zich om en gaat naar Askelon. Daar slaat hij zomaar dertig mannen dood. Hij trekt hun klederen uit en brengt ze bij de vrienden van zijn vrouw. Maar hij is zó boos, dat hij niet bij die vrouw wil wonen. Hij gaat met zijn vader mee naar huis. En zijn bruid wordt de vrouw van één van die dertig mannen. Simson weet daar niets van.

Na een paar dagen keert Simson weer naar Thimnath terug. Zijn boosheid is gezakt. Hij zal zijn vrouw opzoeken. Als hij bij het huis komt, zegt hij: „Laat mij toch binnen. Ik wil naar mijn huisvrouw.” Maar haar vader zegt: „Dat kan niet. Ik heb haar aan één van je vrienden gegeven, omdat ik dacht dat je haar haatte. Maar hier is haar jongere zus. Neem die maar in haar plaats.”

Boos kijkt Simson de man aan. „Deze keer

ben ik onschuldig aan de Filistijnen, als ik hen kwaad doe,” zegt hij woevend. Hij draait zich om en gaat weg. In het veld vangt hij driehonderd vossen. Hij bindt steeds twee vossen met de staarten aan elkaar en steekt een brandende fakkel tussen de staarten. Dan laat hij de dieren los. In doodsnood rennen de dieren dwars door de korenvelden en de wijngaarden. Overall waar ze komen, vliegt alles in brand door de fakkels.

De Filistijnen zien ontsteld hoe hun oogst wordt verwoest door de brand. „Wie heeft dat gedaan?” roepen ze boos. „Dat heeft Simson op zijn geweten,” antwoordt iemand. „Hij heeft dat gedaan, omdat zijn schoonvader Simsons vrouw aan een andere man gegeven heeft.” De Filistijnen worden vreselijk boos op die man. Ze stormen naar zijn huis in Timnath en dan... Dan verbranden ze de vrouw van Simson en haar vader.

Als Simson dat hoort, zegt hij tegen de Filistijnen: „Waarom hebben jullie dat gedaan? Ik zal me nog één keer aan jullie wreken en dan zal ik ophouden.” Hij verwondt de Filistijnen door hun heupen te breken.

Daarna zoekt hij de eenzaamheid op. Hij gaat naar een rots, die Etam genoemd wordt. Daar leeft hij in eenzaamheid in een hol.

Het leven van Simson is een leven van zonde en genadige uitredding. Zal je nooit de zonde zoeken? De Heere zal je ervoor straffen. Bid om bewaaring voor de zonden! De Heere moge je genadig zijn.

ZINGEN: Psalm 118:5

*Toen ik de beid'nen aan zag rukken;
Heb ik in 's HEEREN kracht gestreên;
Ik bieuw z' in 's HEEREN Naam aan
stukken,
Vertrouwend op die Naam alleen.
Ik kon noch voor, noch rugwaarts keren,
Omringd, ja gans omringd ter dood;
Ik sloeg ben in de Naam des HEEREN,
Die mij goedgunstig bijstand bood.*

LEZEN: Richteren 14 en 15:1-8 en Psalm 139

VRAGEN:

1. *Kwam het alleen maar door zijn baren, dat Simson zo sterk was?*
2. *Lees Psalm 139 : 21 eens. Wat heeft deze tekst met de geschiedenis van Simson te maken?*
3. *Waarom staat er steeds als Simson zijn grote kracht toont: „En de Geest des HEEREN werd vaardig over Simson”?*

20. SIMSONS EINDE

Op een dag komen er wel drieduizend mannen bij Simson, in het hol van de rots Etam. Het zijn mannen uit Juda. „Simson, we komen je halen,” zeggen ze. „Waarom heb je zo tegen de Filistijnen gestreden? Weet je niet dat ze over ons heersen? Nu zijn de Filistijnen gekomen om je te binden. Daarom zijn wij hier.”

„Ik heb alleen maar gedaan, wat ze mij gedaan hebben,” zegt Simson. „Maar als jullie mij willen binden, moet je dat doen. Beloof me alleen dat je me niet zult doden.” De mannen beloven het. Dan nemen ze twee nieuwe touwen en binden Simson daarmee vast. De mannen brengen hem naar de Filistijnen. Als zij Simson zien naderen met die sterke touwen om zijn armen, beginnen ze te juichen. „Nu hebben we hem te pakken,” denken ze. Maar voor Simson goed en wel bij hen is, breekt hij met zijn sterke armen de touwen stuk, alsof het maar kleine draadjes zijn. Dan ziet hij een bot van een ezelskaak liggen. Dat grijpt hij vast en daarmee doodt hij duizend Filistijnen. De mensen die het horen, beven van angst. O, wat is die Simson sterk!

Daar loopt de overwinnaar door het veld. Hij heeft dorst gekregen, maar kan nergens water vinden. Eindelijk valt hij uitgeput neer. „Heere,” smeekt de afgematte Simson nu, „U hebt door mijn hand zoveel wonderen gedaan. Moet ik dan nu van de dorst sterven en in de handen van die heidenen vallen?” De Heere hoort Simson wel. Hij klooft een rots en er ontstaat een fontein van heerlijk

water. Nu krijgt Simson weer kracht om verder te gaan.

Het is vele jaren later. Simson gaat naar Gaza. Dat is een stad in het land van de Filistijnen. In die stad woont een zondige vrouw, een hoer. Daar gaat Simson heen. De mannen van Gaza hebben hem zien komen. Stilletjes sluiten ze de poorten van de stad. „Zo, die Simson hebben we gevangen,” zeggen ze tegen elkaar. „Morgenochtend zullen we hem bij die vrouw ophalen. Dan is hij onze gevangene.” Met een voldaan gevoel gaan de mannen van Gaza slapen...

Midden in de nacht sluipt een stille gedaante door de stad Gaza. Het is Simson. Hij wil de stad stiekem verlaten. Maar als hij bij de poort komt, is die gesloten. Wat nu? Simson grijpt de deuren met beide handen vast. Dan trekt hij... Hij trekt... en daar raken die grote, zware deuren los van de poort! Simson legt ze op zijn schouders en brengt ze boven op een berg. Daarna gaat hij naar huis.

De volgende morgen heerst er grote opschudding in de stad Gaza. Alle mensen zijn in rep en roer. Wat er nu gebeurd is! De poorten van de stad zijn weg! Die poorten zijn zó sterk, die kunnen nog geen tien mannen dragen! Hoe is dat mogelijk? Al snel wordt het duidelijk: dat heeft Simson gedaan. Hij is weg uit de stad. En boven op de berg vinden de mannen later de poortdeuren terug. O, wat is dat een wonderlijke man, die Simson! De Filistijnen beven van ontzag, als ze aan Simsons kracht denken.

Enige tijd later ziet Simson een vrouw, die hij liefkrijgt. Haar naam is Delila. Simson gaat bij haar wonen. „Simson,” vraagt Delila op een keer, „hoe komt het toch dat je zo sterk

bent?” Simson weet niet dat Delila dit moet vragen van de Filistijnen. Als ze het geheim van zijn kracht kennen, kunnen ze hem gevangen nemen.

„O, als ze mij met zeven verse

zelen zouden binden, heb ik geen kracht meer,” antwoordt Simson. 's Nachts, als Simson slaapt, roept Delila stilletjes de mannen van de stad. Ze binden Simsons armen vast met zeven verse zelen. Dan roept Delila: „Simson, de Filistijnen over u!” Simson wordt wakker. Meteen verbreekt hij de zelen, alsof het maar dunne draadjes zijn. De Filistijnen, die klaar staan om hem te vangen, vluchten stiekem weg. Delila is boos. „Je hebt met mij gespot, Simson. Zeg nu eens eerlijk hoe je zo sterk komt!” Dan zegt Simson dat ze hem met nieuwe touwen moeten binden. Dán zal hij zwak worden. Weer probeert Delila het, maar Simson verbreekt ook deze nieuwe touwen. Voor de derde keer vraagt ze hoe hij aan zijn kracht komt. „Wel,” zegt Simson dan, „je moet mijn lange haren vlechten en aan een weversboom vastmaken. Dan kan ik niets meer doen.” O Simson, wat doe je gevaarlijk! Waarom begin je over je haren?

Delila vlecht zijn lange haren, als hij slaapt. Met een pin maakt ze zijn haren vast aan een weversboom. Dan roept ze weer: „Simson, de Filistijnen over u!” Simson wordt wakker. En dan... met een ruk trekt hij de weversboom helemaal uit de grond! De Filistijnen slaan weer op de vlucht. Delila staart Simson met ontzetting aan. „Waarom heb je alweer tegen me gelogen?” vraagt ze verdrietig. Steeds weer begint ze over zijn kracht. En steeds dringender probeert ze de waarheid uit hem te krijgen. Uiteindelijk bezwijkt Simson voor haar vragen. Hij vertelt haar alles van zijn Nazireërschap. „Mijn haar is nog nooit geschoren,” zegt hij. „Daarom ben ik zo sterk.”

's Avonds, als Simson slaapt, sluipt

Delila naar de Filistijnen toe. „Kom maar,” zegt ze, „nu kunnen jullie hem vangen. Nu weet ik de waarheid.”

Stilletjes knipt ze de haarlokken van Simsons hoofd af. Dan roept ze ineens: „De Filistijnen over u, Simson!” Simson wordt wakker. Hij wil zich verweren tegen de Filistijnen, maar... hij heeft geen kracht. De vijand heeft hem gevangen. De Filistijnen juichen. Ze sluiten hem op in de gevangenis en steken zijn ogen uit, zodat hij blind is... Daar zit hij nu, de Nazireër Gods. Hij heeft niet naar God geluisterd en nu is hij de gevangene van de Filistijnen.

Op een dag komen al de vorsten van de Filistijnen bij elkaar. Ze zullen een groot feest maken ter ere van hun afgod Dagon. In de tempel van Dagon zijn wel drieduizend mannen en vrouwen bijeen om het feest voor Dagon te vieren. Dan wordt er ineens gevraagd of Simson niet kan komen. Dan kan iedereen die beruchte gevangene zien. De mensen willen zich vermaken met de knecht des Heeren. Ze willen spotten met Simson.

Een vorst van de Filistijnen stuurt zijn knecht naar de gevangenis om Simson te halen. Simson loopt langzaam, op de tast. Hij kan niets zien. „Laat mij steunen tegen twee pilaren,” vraagt hij aan de knecht. In het midden van de tempel staan twee pilaren, waarop het hele gebouw rust. Daar mag Simson staan. Daar kunnen ze hem allemaal zien, die sterke man.

Ja, Simson is blind. Maar zijn zielsogen zijn geopend! In de gevangenis, toen hij niets kon zien, heeft hij de Heere om vergeving gevraagd voor al het kwade, dat hij gedaan had. En nu hij hier staat tussen die joelende menigte, nu durft hij zijn blinde ogen

naar de hemel op te heffen. „O Heere,” bidt hij, „Gedenk mij toch en sterk mij nog één keer, zodat ik mij kan wreken aan de Filistijnen over mijn twee ogen.”

En de Heere hoort Simson. Hij voelt dat de Heere hem kracht geeft. Dan grijpt hij met beide handen de twee pilaren vast. Hij duwt... en duwt... Langzaam maar zeker wijken de pilaren uiteen. Het grote gebouw schudt op zijn grondvesten. De mensen gillen en schreeuwen van angst. Wat gebeurt hier? Met een geweldig geraas stort de tempel van Dagon in. Drieduizend mensen worden gedood door het vallende puin. Het wordt angstaanjagend stil rond de verwoeste tempel, waar zojuist nog een spottende menigte feest vierde...

En Simson? Terwijl hij de pilaren wegdukt, fluisteren zijn stervende lippen: „Mijn ziel sterve met de Filistijnen.” Dan wordt het ook voor Simson eeuwigheid. Zijn taak hier op aarde is ten einde.

Zijn familie hoort wat er gebeurd is. Stil komen ze Simsons lichaam halen om hem te begraven in het graf, waar ook zijn vader Manóach begraven is. Daar rust zijn lichaam tot op de dag van de wederkomst van Christus.

Simson is geborgen in Christus. Zijn zonden waren vergeven. Weet jij daar al van?

ZINGEN: Psalm 54:2 en 4

*Want vreemden steken 't hoofd omhoog
Tot mijn verderf; ik zie tirannen,
Om mij te doden, samenspannen;
Zij stellen God zich niet voor 't oog.
Zie, God, die nimmer mij vergeet,
Is mij een helper in mijn lijden;
Hij voert ben aan, die voor mij strijden,
En ondersteunt mij in mijn leed.*

*Want God wil mij Zijn bijstand biên,
Hij heeft mij 't onheil doen ontkomen.
En mijn benauwdheid weggenomen;
Ik heb mijns vijands val gezien.*

*LEZEN: Richteren 16 en
Hebreeën 12:1-8*

VRAGEN:

- 1. Waarom liet de Heere Simson zo'n dorst lijden, nadat hij de Filistijnen verslagen had?*
- 2. Hoe kun je uit deze geschiedenis leren dat de Heere de zonden straft?*
- 3. Waarom geeft de Heere ook in ons leven weleens tegenspoed?*

21. NAOMI EN RUTH

In het land Kanaän heerst honger. Hoe kan dat nu? Het is toch het land, vloeiend van melk en honing? Dat had de Heere toch beloofd? Jawel, maar het volk dwaalt steeds van de Heere af. Telkens weer buigt men voor de afgoden van de heidenen. En als een oordeel des Heeren heerst daarom nu een zware hongersnood. De velden staan er droevig bij. Nergens is voedsel te vinden.

Door de poort van het stadje Bethlehem lopen langzaam een man, een vrouw en twee jongens de velden in. Wie zijn dat? En wat gaan ze doen? Het is Elimelech, die met zijn vrouw Naomi en hun twee zonen Machlon en Chiljon op reis gaan. Op reis? Ja, ze gaan op de vlucht voor de honger. Elimelech heeft gehoord dat er in Moab wèl eten is. Hij zegt tegen Naomi: „Kom Naomi, dan gaan we naar Moab. Daar is wel eten. Daar zullen we het beter hebben.” Naomi kijkt haar man verschrikt aan. „Naar Moab? Maar Elimelech, dat is een heidens land! Wat moeten we daar zoeken? Daar is geen tempeldienst, daar kunnen we de Heere toch niet dienen?” Maar Elimelech wuift al die bezwaren weg. „We hebben nu honger en als de hongersnood hier over is, komen we gewoon weer terug. En we zullen de Heere daar heus niet vergeten!” Eindelijk stemt Naomi toe. En daar gaan ze dan, met hun twee jongens, op weg naar het verre, heidense Moab.

Nadat ze in Moab zijn gaan wonen, sterft Elimelech. Naomi blijft alleen achter, met haar twee jongens, in een vreemd, heidens land.

Op een dag komt Machlon thuis. Hij zegt tegen Naomi: „Moeder, ik heb een meisje leren kennen, met wie ik wil trouwen. Ze heet Ruth.” Naomi kijkt Machlon bezorgd aan. „Trouwen met een heidens meisje kan toch niet?” Maar... Machlon trouwt met Ruth en ook Chiljon vindt een meisje waar hij mee trouwen wil. Zij heet Orpa.

Naomi houdt veel van haar schoondochters. Het zijn aardige meisjes. Ze luisteren altijd eerbiedig, als Naomi vertelt over haar God, Die zoveel wonderen gedaan heeft voor Zijn volk Israël.

Dan komt er opnieuw verdriet in het huisje van Naomi, daar in Moab. Machlon en Chiljon sterven allebei. Nu is Naomi helemaal alleen, met haar twee schoondochters. Naomi wordt grijs van verdriet. Zou ze opstandig zijn tegen de Heere, denk je? Nee, Naomi weet dat het haar eigen schuld is, omdat zij de Heere heeft verlaten. Diep in haar hart komt een stil heimwee naar haar eigen land en haar eigen volk. Maar bovenal komt er in haar hart een heimwee naar de Heere.

Op een dag hoort Naomi dat de Heere het volk bezocht heeft. Hij denkt aan Zijn volk. Er is weer brood in Kanaän. Zodra zij dat hoort, zegt ze tegen Orpa en Ruth: „Luister eens, ik ga terug naar mijn eigen land. Blijven jullie maar hier. Trouw maar met een andere man. Ik ga terug naar het land en het volk, waar ik thuishoor.” Maar Orpa en Ruth schudden beslist hun hoofd. „O nee,” zeggen ze, „dat gebeurt niet. Wij gaan met u mee. Wij

laten u niet alleen gaan.” Wat houden die meisjes veel van hun schoonmoeder!

Dan gaan ze op pad. Het is een heel eind lopen, naar het land Kanaän, maar eindelijk komen ze op de grens. Daar blijft Naomi staan. „Ga nu terug,” zegt ze tegen Ruth en Orpa. „Toe, ga naar je ouders terug. Wat moeten jullie in een vreemd land doen? Daar zal geen man zijn, die met jullie trouwen wil. Ga terug en trouw met een man, zodat je gelukkig wordt.” Verdrietig moeten ze alledrie huilen. Dan kust Orpa haar schoonmoeder. „U heeft gelijk,” zegt ze zachtjes, „het is beter dat we teruggaan.” Dan keert ze zich om en gaat de lange weg terug. Terug naar haar volk. Terug naar haar afgoden. Naomi en Ruth kijken haar na. Dan zegt Naomi tegen Ruth: „Haast je, volg Orpa na. Dan kunnen jullie samen terug naar je land en je familie.” Maar Ruth schudt beslist haar hoofd. „Nee moeder,” zegt ze rustig, „ik blijf bij u. Waar u heengaat, zal ik ook heengaan. Waar u zult vernachten, zal ik ook vernachten. Uw volk is mijn volk en... uw God is mijn God. Waar u zult sterven, daar zal ik sterven en daar zal ik ook begraven worden.” Het is heel stil na deze woorden. Naomi dringt niet langer aan. Samen gaan ze verder, op weg naar Bethlehem.

Als ze in Bethlehem aankomen, is de hele stad in beroering. „Zie je dat?” zeggen de mensen tegen elkaar. „Zie je die vrouw? Dat is toch Naomi, die zoveel jaar geleden naar Moab vertrok?” Naomi hoort het gefluister wel. „Noem mij geen Naomi, maar noem mij voortaan maar Mara, want de Almachtige heeft mij grote bitterheid aangedaan. Vol rijkdom ging ik weg, maar arm heeft mij de Heere

doen wekeren. De Heere heeft tegen mij getuigd, daar in Moab.” Zo buigt Naomi onder het recht Gods. Ze weet dat het alles alleen maar haar eigen schuld is.

Samen met Ruth gaat ze in een huis in Bethlehem wonen.

Een heidense vrouw woont bij het volk Israël! Maar Ruth wist van de God van het volk! Ken jij die God al? Kun jij de woorden van Ruth naspreken? Heb je haar keus al mogen doen?

ZINGEN: Psalm 103:5

*Hij zal Zijn volk niet eindeloos kas-
tijden,
Noch eeuwiglijk Zijn gramschap ons
doen lijden.
Hij is het, Die ons Zijne vriendschap
biedt.
Hij bandelt nooit met ons naar onze
zonden;
Hoe zwaar, hoe lang wij ook Zijn
wetten schonden,
Hij straft ons, maar naar onze zon-
den niet.*

LEZEN: Ruth 1 en Psalm 103:1-13

VRAGEN:

- 1. Waarom was het niet goed van Elimelech om naar Moab te gaan?*
- 2. Wat is ten diepste het verschil tus- sen Orpa en Ruth?*
- 3. Op wie zou jij willen lijken?*

22. RUTH OP DE AKKER VAN BOAZ

Het is net aan het begin van de gersteoogst, als Naomi en Ruth weer in Bethlehem komen wonen. Ze hebben wel een huisje, maar geen geld en geen eten. Daarom besluit Ruth om aren te gaan lezen op de velden. Het was in die tijd de gewoonte dat de boeren als het veld gemaaid werd, aren lieten liggen voor de arme mensen. Die arme mensen mochten achter de maaiers aan lopen en de gevallen aren oprapen. Zo had iedereen toch te eten. De Heere had dat in de wetten van Mozes ook geboden.

Ruth gaat dus naar het veld om aren te lezen, zodat Naomi en zij kunnen eten. Dan ziet ze een akker, waar de maaiers bezig zijn. Ruth loopt naar een maaier toe en vraagt of zij ook aren mag rapen. „Natuurlijk mag dat,” antwoordt de knecht vriendelijk. IJverig raapt ze elke aar die ze vinden kan, om zoveel mogelijk eten voor Naomi en zichzelf te verzamelen.

Later op de dag komt de landman, van wie het veld is, bij het maaien kijken. Hij heet Boaz. Hij is heel vriendelijk en praat even met zijn knechten. Dan overziet hij de akker. Ineens valt zijn oog op Ruth. „Hé, wie is die jonge vrouw daar?” vraagt hij aan één van zijn knechten. „Dat is die Moabietische vrouw, die met Naomi meegekomen is uit Moab,” antwoordt de knecht. En hij vertelt meteen wat hij over haar weet: „Ze kwam hier en vroeg of ze ook aren mocht rapen. Wij hebben gezegd dat het mocht.”

Stil kijkt Boaz een poosje naar de hardwerkende Ruth. Dat is ook toevallig! Naomi is familie van hem. En het is de gewoonte dat als een

man overleden is de familie voor de weduwe moet zorgen. Degene die de naaste familie is, wordt dan een losser genoemd. Die losser moet met de weduwe trouwen en zo zorgen dat ze geen gebrek hoeft te lijden. Boaz loopt naar Ruth toe. „Luister eens,” zegt hij tegen haar, „ga niet naar een ander veld om aren te rapen. Blijf maar steeds op mijn velden. Ik heb de jongens gezegd dat ze je geen kwaad mogen doen. En als je dorst hebt, mag je drinken uit de vaten die voor mijn knechten bestemd zijn.”

Verwonderd kijkt Ruth op. Dan knielt ze voor hem neer en zegt: „Waarom bent u zo vriendelijk voor mij, daar ik toch maar een vreemde ben?” Boaz antwoordt haar: „Het is mij bekend dat je zo goed voor je schoonmoeder zorgt, na de dood van je man. Ook heb ik gehoord dat je je vader en moeder en je geboorteland verlaten hebt om met haar mee te gaan naar een land en een volk, dat je helemaal niet kende. De Heere vergelde je naar je daden.” Ontroerd ziet Ruth deze goede man aan. „Wat bent u goed voor mij!” zegt ze verwonderd.

Als het etenstijd is, roept Boaz ook Ruth. „Kom hier en eet met ons mee,” zegt hij vriendelijk. Verlegen komt Ruth naar de plaats waar de maaiers zitten en ze ontvangt van Boaz zelf het geroost koren. Ze krijgt zóveel, dat ze genoeg heeft en nog overhoudt voor Naomi.

Na het eten gaat ze weer aan het werk. Boaz roept zijn knechten bij zich. „Laat haar ook tussen de garven aren rapen,” zegt hij. „En laat af en toe maar wat extra vallen, zodat ze veel

rapen kan.” Zo gaat Ruth die avond met heel veel gerst naar huis. Naomi is verwonderd als ze het ziet. „Waar ben je geweest?” vraagt ze. „Op het veld van ene Boaz,” vertelt Ruth. „En die man was zó aardig voor me, moeder! Ik mocht zelfs met zijn maaiers tussen de middag eten.” „Was je op het veld van Boaz?” herhaalt Naomi verbaasd. „Die man is familie van ons. Hij is één van onze lossers. Wat zorgt de Heere goed voor ons! Het is goed, Ruth, dat je op zijn velden blijft.”

Een lange tijd (tot de gersteoogst en de tarweoogst voorbij zijn) blijft Ruth op de akkers van Boaz.

ZINGEN: Psalm 3:2

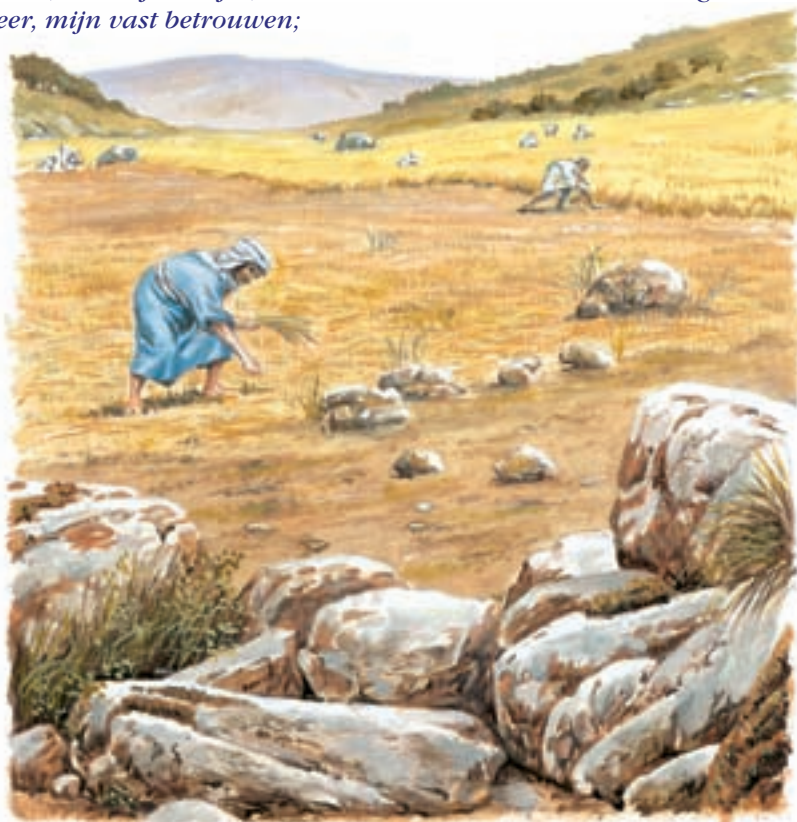
*Maar, trouwe God, Gij zijt
Het schild, dat mij bevrijdt,
Mijn eer, mijn vast betrouwen;*

*Op U vest ik het oog;
Gij heft mijn hoofd omhoog,
En doet m' Uw gunst aanschouwen.
'k Riep God niet vrucht'loos aan;
Hij wil mij niet versmaân
In al mijn tegenheden;
Hij zag van Sion neer,
De woonplaats van Zijn eer
En hoorde mijn gebeden.*

LEZEN: Ruth 2 en Psalm 23

VRAGEN:

1. Was het wel toevallig dat Ruth op de akker van Boaz kwam?
2. Wie bestuurt alle dingen in ons leven?
3. Aan Wie moet je vanzelf denken, als je leest hoe goed Boaz voor Naomi en Ruth zorgde? Waarom?

23. BOAZ TROUWT MET RUTH

Als ook de tarweoogst voorbij is, kan Ruth nergens meer aren rapen. Maar voorlopig hebben ze nog eten genoeg. Rustig leven Naomi en Ruth verder. Dan praten ze over Boaz. Naomi zegt: „Boaz is één van onze lossers. Hij zal niet rusten, vóór hij ons gelost heeft.” „Wat houdt dat eigenlijk precies in, moeder?” vraagt Ruth. En dan vertelt Naomi: „Toen wij dit land van de Heere kregen, kreeg iedereen een stukje land om te bewonen en te bebouwen. Dat stukje land kreeg men te leen van de Heere. Dat heet een erfdeel. Iets wat je leent, mag je natuurlijk niet verkopen. Dat wilde de Heere niet, zodat het niet kon gebeuren dat de één heel rijk zou worden en de ander heel arm. Maar als nu iemand heel arm werd, dan verkocht hij zijn stukje grond toch wel eens. En dan moest de naaste familie dat stukje grond meteen terugkopen van degene die het zojuist van die arme man gekocht had. Dan bleef dat stukje grond in de familie. Iemand die dat stukje grond weer terugkocht, wordt een lossers genoemd. Als iemand sterft en er blijft een weduwe achter, moet dat naaste familielid met die weduwe trouwen, zodat het geslacht toch in stand blijft. En nu is Boaz één van onze lossers.” Naomi zwijgt even.

„Maar als die lossers niet met mij wil trouwen?” vraagt Ruth verder. „Dan moet hij dat tegen de oudsten van de stad zeggen en dan verliest hij zijn recht op het land en op die vrouw. Dan wordt het familielid dat daarna de naaste is, de lossers. Maar als Boaz zich aan Gods Woord wil houden, zal hij zorgen dat alles goed komt. En ik

geloof vast dat hij dat doen zal, want Boaz is een man die de Heere vreest.”

Naomi heeft gelijk. Boaz heeft Ruth gezien en hij is van die jonge, ijverige vrouw gaan houden. Wat zou hij graag met haar trouwen! Maar er is nóg een man in de familie, die het eerste recht heeft om Ruth's lossers te zijn. Daarom gaat Boaz met de oudsten van de stad en met die andere lossers praten. Dan worden ze het al snel eens. Die andere man wil wel het land van Elimelech (de man van Naomi) hebben, maar hij wil niet met Ruth trouwen. Dan trekt die man zijn ene schoen uit en geeft die aan Boaz. Waarom doet hij dat? Dat is een teken dat hij Boaz alle rechten op het erfdeel van Elimelech en zijn zonen geeft. Een soort handtekening onder de overeenkomst. En omdat Boaz dus alle rechten heeft ontvangen, mag hij ook met Ruth trouwen. Wat is Boaz blij!

Snel gaat hij naar het huis van Naomi. Daar bespreekt hij alle zaken. Naomi is ook blij. Maar ze is nog meer verwonderd over de wegen die de Heere met haar houdt. Boaz is een man die de Heere vreest. Wat is het fijn, dat juist hij met Ruth zal trouwen!

En Ruth? Ruth heeft Boaz ook lief. Zij wil graag met hem trouwen. Zo gebeurt het ook. Boaz trouwt met Ruth. En weet je wat voor Ruth ook zo fijn is? Nu ze met Boaz getrouwd is, hoort ze écht bij het volk Israël. Nu is ze geen vreemdeling meer in het land Kanaän. Het is altijd haar wens geweest om bij het volk van Naomi te horen. Ze wilde altijd al zo graag bij de God van Naomi horen. Wat zal Ruth

dankbaar geweest zijn, denk je niet?

Na een poosje wordt er in het huis van Boaz en Ruth een kindje geboren. Het is een jongetje. Wat is de oude Naomi blij! Boaz en Ruth noemen hun zoontje Obed. Wat zorgt de Heere goed voor hen! En wat Boaz, Ruth en Naomi niet kunnen weten, weten wij wel: Obed is de grootvader van David. En uit het geslacht van David is vele eeuwen later de Heere Jezus geboren. Zo mag Ruth, de Moabietische, een belangrijke schakel zijn in de geslachtslijn van de beloofde Messias. Zie je wel dat de Heere Zijn belofte vervult? Zie je hoe wonderlijk de Heere heel dit wereldgebeuren leidt?

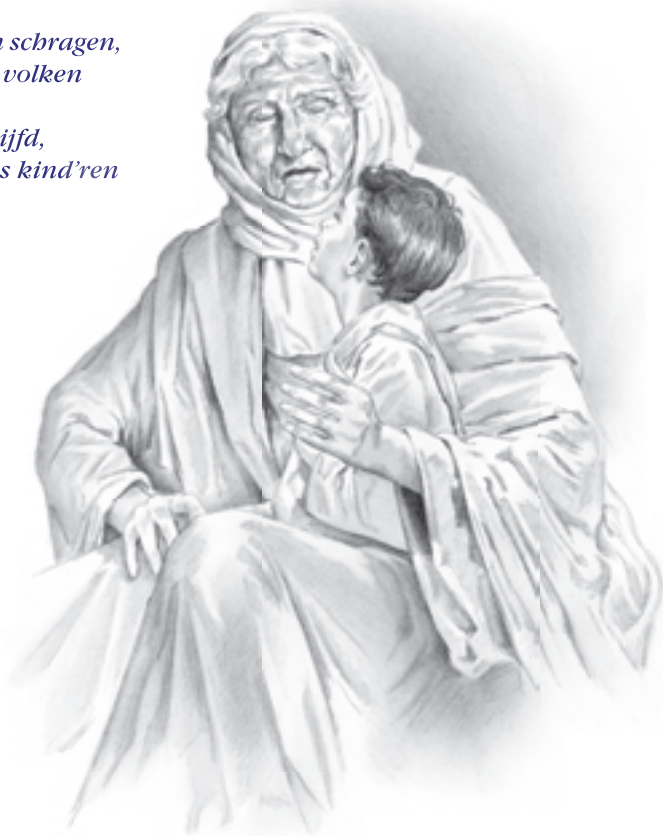
ZINGEN: Psalm 87:4

*God zal ze zelf bevestigen en schragen,
En op Zijn rol, waar Hij de volken
schrijft,
Hen tellen, als in Isrel ingelijfd,
En doen de naam van Sions kind'ren
dragen.*

*LEZEN: Leviticus 25:23-31, Ruth 4 en
Psalm 87*

VRAGEN:

- 1. Een losser betaalde de schuld van iemand, die niet betalen kon. Ken je nog een Losser?*
- 2. Welke schuld betaalt deze Losser?*
- 3. Waarom kunnen die mensen zelf de schuld niet betalen?*
- 4. Waarom staat deze geschiedenis in de Bijbel?*

ANTWOORDEN

1. Bij de Schelfzee

1. De Israëlieten worden achtervolgd door de Egyptenaren en kunnen niet links en niet rechts, want daar zijn bergen. Mozes slaat op Gods bevel met zijn staf op de zee en het wonder van de Heere openbaart zich: er komt een pad door de zee!

2. God schenkt het volk Israel genade en het volk van Egypte de vervloeking. Doet Hij dat omdat het volk van Israel beter is? Nee, ze zijn ook zondig net zoals de Egyptenaren. Het is echter Gods vrij besluit (vrijmacht noemen we dat) dat hij de een redt en Zijn gunst bewijst en de ander straft.

3. De wolkkolom geeft schaduw tegen de hitte van de dag en geeft overdag de weg aan die het volk Israel moet afleggen. Bovendien laat het de tegenwoordigheid van de HEERE zien.

2. Mara en Elim

1. Mozes was door de Heere geroepen om leider van het volk te zijn. Opstand tegen Mozes (en Aaron) was eigenlijk opstand tegen God.

2. De Heere zegt tot de diepte en de rivieren dat zij moeten verdrogen en dan gebeurt het ook. Zo is het ook met het volk Israel gegaan. De Heere spreekt Zijn machtswoord en het gebeurt zoals Hij het wil.

3. Massa en Meriba

1. Het volk heeft het er door hun zonden wel naar gemaakt dat de Heere hen zal vernietigen. Toch doet de Heere dat niet, omdat Hij aan Zijn verbond denkt. Uit het volk Israel moet immers de beloofde Verlosser geboren worden!

2. Het reinigende water dat de

schuld van de zonde afspoelt.

Ook wordt er wel de eeuwige gelukzaligheid mee bedoeld (zie kanttekening bij Openb. 22 :1). De Heere Jezus geeft het levende water: zie de geschiedenis van de Samaritaanse vrouw uit Joh. 4. Zie ook Joh. 7 : 38 waar met het Levende Water de Heilige Geest bedoeld wordt.

3. Tegen de geestelijke dorst: het dorsten naar het levende water.

4. De Heere Zelf. Hij doet dat door Woord en Geest.

4. Bij de berg Sinai

1. Eert de Heere (gebod 1-4, de eerste tafel) en uw naaste (gebod 5-10, de tweede tafel). Of anders gezegd: de wet vervullen is liefde betonen tot God en (daaruit voortvloeiend) liefde betonen tot de naaste (zie Matth. 22 : 34-40).

2. Nee, omdat de wet van de zonde krachtiger in ons werkt dan de wet des Geestes. Wij zijn wetsovertreders, omdat we gezondigd hebben tegen het gebod van de wet. Alleen door Gods genade kunnen wij weer aan de bedoeling van de wet voldoen (zie ook zondag 2 van de Heidelbergse Catechismus).

3. De Heere Jezus heeft de wet vervuld door de vloek van de wet te dragen. Daarom is de wet geen bedreiging meer, maar een leefregel om in dankbaarheid naar te leven. Zijn kinderen proberen dat in wat wij wel de heiligmaking noemen ook te doen.

5. Druiven uit het Eskoldal

1. Ze vergaten dat de Heere machtig genoeg is om alle vijanden te verslaan. Dat had Hij in het verleden toch genoeg bewezen? Het ontbrak hen aan geloof om dat werkelijk te zien

en daarop te vertrouwen.

2. Kaleb deed het volk zwijgen en zei dat het volk zeker tegen Kanaan op kon trekken, omdat ze het zeker zouden overwinnen. De andere verspieders spraken dat tegen, omdat de Kanaanieten –volgens hen– sterker waren dan de Israëlieten.

3. Tegen het vijfde gebod: Mozes was door de Heere Zelf tot leider van het volk geroepen. Het gezag van Mozes is dus door de Heere gegeven. Daartegen in opstand komen, is niet luisteren naar Gods gezag.

6. Een oproerig volk

1. zie de antwoorden bij hoofdstuk 2a (vraag 1) en 5 (vraag 3)

2. Dat had Hij genadig kunnen doen. Maar door Zijn belofte aan het volk dat uit hen eenmaal de Messias geboren zou worden, deed Hij het niet. Hij blijft Zijn Woord trouw.

3. De hogepriester moet voor de zonden van het volk verzoening doen. Dat betekent dat hij een dier moet offeren. Door het bloed (dat ziet op het bloed van de Messias) is verzoening/vergeving van zonden mogelijk.

4. De Messias, de Heere Jezus Christus, verzoent de zonden van Zijn volk door Zichzelf te offeren. Hij is de grote Hogepriester die met Zijn eigen offer verzoening doet voor Zijn volk.

7. De koperen slang

1. De koperen slang wijst op de Heere Jezus Christus.

2. Jezus werd aan het kruis gespijkerd en het kruis werd omhoog geheven. Dat is Zijn letterlijke verhoging. Iedereen

kon het zien en geloven dat Hij de verzoening voor de zonden bracht. Maar slechts enkelen geloofden het echt in hun hart. Zijn figuurlijke verhoging ontving Hij doordat Hij de dood overwon en het leven voor Zijn volk verdiende.

3. Twee dingen:

* Wij mogen God niet verzoeken. Dat betekent Hem uitdagen door niet tevreden te zijn met Zijn weldaden en Zijn wonderen niet te geloven.
* Deze geschiedenis moet een voorbeeld voor ons zijn. Ze waarschuwen ons om niet aan Gods woorden te twijfelen. Zeker niet in het laatste van de dagen als de zonden groot zijn en Gods genade krachtig werkt. (zie kanttekening 20 bij 1 Kor. 10 : 11)

8. Bileam

1. De ogen van Bileam werden door de Heere daarvoor gesloten gehouden. De ezelin zag de Engel des Heeren wel, maar Bileam niet.
2. Het volk was door God gezegend en wat Hij zegent kan een mens niet vervloeken. Door God gezegend is gezegend en door Hem vervloekt is vervloekt. Hier moet Bileam (hoe machtig hij ook als profeet kan zijn) toch zwijgen voor de almachtige God. Bileam weet het ook en hij noemt het ook aan koning Balak. (zie Numeri 23 : 20)
3. We kunnen leren dat de Heere alles bestuurt en leidt: de ezelin kon spreken om Bileam te waarschuwen, Bileam kon alleen maar Gods woorden spreken en de list van Balak (door de duivel ingegeven) moest mislukken. Verder was de vermenging van het volk van Israel en het volk van Moab een gruwel in Gods ogen. Ook wij mogen ons niet overgeven aan de zonden die in de wereld leven en wereldse vrienden of vriendinnen hebben.

4. Bileam en Zacharias profeteren beiden over de Heere Jezus. Bileam noemt Hem de Ster en Scepter en Zacharias de Opgang uit de hoogte. Met dat laatste wordt ook de Ster of de Zon der Gerechtigheid bedoeld. Daarom zingt de berijmde lofzang van Zacharias over het opgaan van de Ster uit Jakob.

9. Op de berg Nebo

1. Mozes wist dat hij kon sterven, omdat hij door genade de Heere zijn Vader mocht noemen. Mozes wist dus dat hij in het eeuwige Kanaan mocht binnengaan in de rust die de Heere voor Zijn kinderen bewaard heeft.
2. Mozes is het voorbeeld van de wet. De wet leidt uit het Egypte van de zonde tot de grens van het Kanaan van de rust. Jozua is het voorbeeld van de Heere Jezus, die Zijn kinderen het hemelse Kanaan binnenbrengt. Kaleb is het voorbeeld van een hond, eigenlijk van alle zondige mensen, die door de Heere Jezus in het hemelse Kanaan worden gebracht.
3. Mozes wilde wel het aardse land Kanaan binnengaan, maar verlangde nog meer naar het hemelse land Kanaan. Dat is een beter vaderland. Zijn God zal hem in dat land brengen. De schrijver van de Hebreënbriefformuleert dat een stad (die fundamenten heeft in de hemel).

10. Rachab en de verspieders

1. Het volk Israel staat voor de grenzen van het beloofde land. Jozua stuurt verspieders om het land te verkennen. Zij komen ook in de sterke stad Jericho. Daar worden ze achtervolgd door soldaten en zoeken bescherming in het huis van Rachab. Zij verbergt de verspieders en wijst de achtervolgers de deur. De verspieders gaan daarna langs een koord naar beneden en komen buiten de stad. In het

leger van de Israelieten vertellen ze het verhaal aan Jozua en de oudsten.

2. Rachab had de verhalen over de machtige God van Israel gehoord en geloofd. Zij zegt dat de HEERE de God is boven in de hemel en beneden op de aarde (Jozua 2 : 11). Hieruit blijkt haar oprechte geloof. De HEERE had haar dat Zelf gegeven.

3. Rachab heeft door de kracht van haar (geschenken) geloof behoud gevonden toen de stad Jericho verwoest werd. De HEERE was haar weldadig. De kracht van het geloof bleek uit de behulpzaamheid van Rachab tegenover de verspieders.

4. Nee, dit is geen leugen, maar een krijgslist. De HEERE zou een leugen ook nooit gezegend hebben.

11. Jozua een veldheer Gods

1. De gedenktekens dienden op het volk te herinneren aan de grote daden van de Heere, die Hij aan het volk bewezen had. Elke keer als de mensen voorbij deze tekens kwamen, dan dachten ze aan de trouw van de Heere aan het volk. De vaders moesten het aan hun kinderen vertellen, zodat in lengte van jaren de geschiedenissen bekend bleven.
2. Het aardse Kanaan is met alle voordelen en weldaden toch een land in dit tijdelijke leven. Dat betekent dat de zonde er heerst en dat het eenmaal zal verdwijnen. Het hemelse Kanaan daarentegen is het werkelijke land van de rust en de vrede. Daar heerst de zonde niet meer, maar daar mogen de inwoners genieten van de rust die de Heere heeft gegeven door het werk van Zijn Zoon Jezus Christus.
3. Voor Gods volk blijft er een rust over, omdat Christus door Zijn lijden en sterven die rust

heeft verdiend. Jozua bracht het volk in de rust van het aardse Kanaan, maar de Heere zou hen in de rust van het hemelse Kanaan brengen.

12. De sterke stad Jericho

1. Ons hart is net als de sterke stad Jericho verhard door de zonde. Onze muren moeten ingenomen worden door Gods genade. Net zoals de stad Jericho gevallen is, moet ons hart worden veroverd.
2. Gods Geest moet met Zijn genade ons hart inwinnen. Dat gaat meestal niet met allerlei uiterlijke zaken, maar in stilte. God heeft ook geen kracht en geweld nodig om dat te doen.
3. Dat betekent dat de Heere laat zien dat ook uit de heidenen Zijn kinderen worden geroepen. Zelfs in de goddeloze stad Jericho had de Heere met Zijn genade gewerkt in het hart van Rachab. Zij mocht bovendien een moeder in Israël worden, omdat zij met een Israëliet trouwde. Sterker nog: zij mocht DE moeder van Israël worden, omdat uit haar geslacht de Heere Jezus werd geboren. Zo groot is Gods genade!

13. God straft het kwaad

1. Achan dacht dat niemand het zag, maar de Heere zag hem wel.
2. Achan heeft tegen beter weten in gezondigd tegen de Heere en daardoor was de Heere zo vertoornd dat Hij het volk zwaar gestraft heeft. Achan heeft gestolen van de goederen die voor de Heere en Zijn dienst waren afgezonderd. Dat is meer dan het stelen van mensen. Bovendien was Gods verbond dat Hij met het volk aangegaan was, geschonden.
3. Gods eer was geschonden en daarom komt Hij voor Zijn eigen eer op. De Heere is een jaloers God op Zijn eigen eer. Probeer daarom in je leven

altijd Gods eer op het oog te hebben bij alles wat je doet en wat je laat. Hij zal dat zegenen!

14. Strijd en overwinning

1. De Gibeonieten proberen uitroeiing te voorkomen. Ze melden zich bij Jozua als vreemdelingen uit een ver land met oud brood en versleten kleding. Daarna sluit Jozua een verbond met hen.
2. Zijn gunst en hulp: "hen die gelovig op Hem wachten, wil Hij gunst en hulp verlenen".
3. Nee, uit ons zelf vragen wij niet naar God. Niemand gaat uit zichzelf naar de Heere. Alle mensen zijn zondig en blijven daarin als de Heere het niet verhoedt. (zie psalm 14/53).
4. (eigen antwoord) De Heere geve je echte zelfkennis!

15. Gideon

1. De Heere zag hem aan en gaf hem kracht en geloof om het ambt van verlosser van het volk op zich te nemen. Later neemt de Heere (de Engel des Heeren, de Heere Jezus) het offer aan en verdwijnt dan in de rook van het offer. Dat is voor Gideon een tweede bewijs.
2. Zacharias vroeg een teken in zijn ongelof; Gideon vraagt een teken ter bevestiging van zijn geloof. Hij wil Israël wel verlossen van de vijanden, maar is klein en nietig in zichzelf. Daarom vraagt hij een teken om zijn geloof te versterken. De Heere straft hem daar ook niet voor, terwijl Zacharias wel gestraft wordt.
3. De diepste betekenis is harmonie: volledige overeenstemming tussen twee partijen.

16. Gideons strijd

1. Baal is geen god en geen mens. Baal is een afgod die niet denken of spreken kan, omdat hij uit hout en steen gemaakt is.

2. Het volk zondigde tegen het tweede gebod: Gij zult u geen gesneden (gemaakte) beelden maken (en u daarvoor buigen). Ook zondigde het volk tegen het vijfde gebod, want ze gehoorzaamden de Heere niet en dat is opstand tegen het gezag.

3. Bidden moet op een afgezonderde plaats (een binnenkamer) met een eerbiedig hart en eerbiedige woorden, waarbij het niet in de lengte van het gebed zit. De Heere weet immers al wat de mensen nodig hebben! De Heere Jezus heeft zijn discipelen het volmaakte gebed geleerd: het Onze Vader. Lees het nog maar een keer na met een biddend hart!

17. Gideons overwinning

1. Dat durft hij alleen door de kracht van het geloof. De Heere had hem dat geloof geschonken en het bevestigd door het teken in de droom van de Mideanietische soldaat.
2. De Heere behaalde voor Gideon en het volk Israël de overwinning. Hem komt daarvoor ook alle eer toe.
3. Die kracht is onvoorstelbaar groot. Zie de voorbeelden uit Hebreë 11. De Heere Jezus beschrijft het als een mosterdzaadje (het kleinste zaadje dat er is) dat bergen kan verzetten. Als het geloof aanwezig is als geschenk van God en het laat zijn werking zien, dan kan het alles aan.

18. Simson

1. De Heere Jezus Christus (ook Samuel en Paulus).
2. Simson is en blijft –ook als Nazireer– een zondig mens, die vaak zijn eigen eer zocht. De Heere Jezus heeft als God en mens geen zonde gedaan. Als Nazireer Gods heeft Hij zo de wet vervuld. Je kunt Simson wel een type van de Heere Jezus noemen, die alleen maar in Zijn schaduw kan staan.

3. In Jesaja 9 : 5.

4. De Heere Jezus is wonderlijk in Zijn Persoon (als God en mens) en wonderlijk in Zijn daden en werken.

19. Simson en de leeuw

1. Simson was een Nazireer Gods. Dat betekent dat hij afgezonderd was aan de HEERE. De HEERE gaf hem de kracht om de vijanden te verslaan, want in eigen kracht had Simson dat nooit kunnen doen. Zijn haren waren alleen het teken van het Nazireerschap en daardoor ook het teken van zijn kracht.

2. Dit wordt wel een wraaktekst genoemd. Hier gaat het niet om menselijke wraak, want die ontstaat uit eigen eer. Het gaat hier om de wraak van God op Zijn vijanden, die door mensen uitgevoerd mag worden. De Filistijnen waren mensen die Gods verbondsvolk hadden aangetast. Over hen komt de Goddelijke wraak.

3. Dat staat er om te voorkomen dat de mensen gaan denken dat Simson dat zelf allemaal doet. Simson doet het echter, omdat de HEERE (de Geest Gods) hem daarvoor de krachten geeft.

20. Simsons einde

1. Simson dacht dat hij de Filistijnen in zijn eigen kracht verslagen had. Hij zegt ook dat hij met een ezelskinnebak twee hopen Filistijnen verslagen heeft. De HEERE straft hem daarvoor door zijn afhankelijkheid aan Hem te laten zien. Hij moet alle eer krijgen, want Hij heeft Simson de krachten gegeven.

2. Simson wordt gestraft omdat hij God de eer niet geeft (zie vraag 1). Simson wordt gestraft om zijn zonden met Delila. Hij spot met het allerheiligste van zijn leven: Zijn Nazireerschap. De HEERE straft hem door hem in de gevangenis te

zetten. De Filistijnen tenslotte worden ook gestraft omdat zij Gods wetten overtreden en niet naar Hem willen luisteren. Ook hebben ze Gods kind Simson gesmaad en in hem ook de Heere.

3. Dat is om ons klein te houden en onze afhankelijkheid van God te doen beseffen. Wij mogen ons niet verheffen in hoogmoed en om ons ootmoed te leren, geeft de Heere wel eens tegenspoeden. Ze kunnen ook gebruikt worden om ons te louteren, zodat het ware, het echte duidelijk zichtbaar wordt. God staat echter boven de tegenspoeden en Hij weet precies wat een ieder kan dragen!

21. Naomi en Ruth

1. De HEERE had bepaald dat Kanaan het verbondsland was. Daar moest het volk wonen. Daar stond ook de tabernakel waar de HEERE gediend wilde worden. In de heidense landen rondom Kanaan kon de HEERE niet gediend worden naar Zijn Woord en wet. Bovendien waren de gevaren van de zonde er groter.

2. Orpa kende geen genade en Ruth wel. Anders gezegd: Ruth was door de HEERE uitverkoren en Orpa niet. Overigens was Orpa geen heiden: ze was een vrouw die niet onverschillig was tegenover de dienst van de Heere. Toch mocht Ruth door Gods genade de keus maken waar het in het leven om gaat: "Uw God is mijn God".

3. persoonlijk antwoord.

22. Ruth op de akker van Boaz

1. De Bijbel gebruikt hier wel het woord toevallig, maar dat is menselijkerwijs gesproken. Het was dus juist wel Gods besturing dat Ruth op de akker van Boaz moest komen. Boaz was als familielid (bloedvriend) een van de lossers.

2. God bestuurt alle dingen in het leven van de mens. Alles

gaat naar Zijn raadsplan. Hij bepaalt alles wat er in ons leven gebeurt.

3. Aan Christus. Boaz wordt wel een type van Christus genoemd. Dat betekent dat hij op Christus lijkt in zijn werk en handelen. Boaz zorgt voor Ruth. Christus zorgt voor Zijn kerk (zie ook de maaltijd).

23. Boaz trouwt met Ruth

1+2. Christus (de meerdere Boaz) is de Losser (de Goël) van Zijn bruidsgemeente. Hij verlost Zijn kerk van de zonden en de schuld. Zelf kunnen ze de schuld niet voldoen. Het is Gods genade dat Hij de schuld in het leven van Zijn kinderen vergeeft.

3. Zelf kunnen ze de schuld niet betalen. Ze proberen het wel door goede werken te doen, maar het zal niet lukken. Ten diepste willen ze de schuld niet laten betalen door een Ander. Toch moeten ze daar terechtkomen. Alleen God kan en wil de schuld van zijn volk uit genade vergeven.

4. Deze geschiedenis is een oase in de woestijn van de richterijntijd. In die tijd zien we dat veel mensen zelf willen bepalen wat goed en wat kwaad is en zich niet laten gezeggen door Gods Woord en wetten. Ook zien we de bijzonder leiding van de HEERE in deze geschiedenis. De kanttekening bij Ruth 4 : 12 (no. 28) zegt het volgende: "...te weten, opdat blijken mocht van de waarheid der belofte Gods dat de Messias uit Juda zou voortkomen".

Dit is het derde deel van *De Bijbelse geschiedenis aan onze kinderen verteld*. Deze vertellingen van Van Wijk worden al jaren dankbaar gebruikt bij de geloofsopvoeding van kinderen. De auteur wilde „de aandacht van de jeugd op de rijkdom van Gods Woord vestigen.” Een streven dat, juist in deze tijd, bijzonder belangrijk is.

In samenwerking met de John Bunyan Stichting wordt *De Bijbelse geschiedenis* in acht delen opnieuw uitgegeven. Dit deel bevat 23 verhalen om voor te lezen of zelf te lezen. Bij ieder verhaal vindt u een bijpassende psalm en vragen voor iedere leeftijdsgroep. Door deze opzet is het boek ook heel geschikt voor gebruik bij avondsluitingen in het gezin. Ieder verhaal is geïllustreerd met prachtige tekeningen in kleur van de kunstenaar Adri Burghout.

